

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ปัญหาพิเศษ

เรื่อง

T097487

การศึกษาการพัฒนายางแท่งของประเทศไทยเพื่อการส่งออก
A Study on Standard Thai Rubber Development for Export

ป.ค.
๖๖๓12 ก
2542

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... ๖7487
วัน,เดือน,ปี..... 5 0 2542

เสนอ

ภาควิชาบริหารธุรกิจเกษตร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (บริหารธุรกิจเกษตร)

พ.ศ. 2542

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : การศึกษาการพัฒนายางแท่งของประเทศไทยเพื่อการส่งออก

โดย : นางสาวณัฐวี ศรีพลอย

ชื่อปริญญา : วิทยาศาสตร์บัณฑิต (บริหารธุรกิจเกษตร)

สาขาวิชาเอก : บริหารธุรกิจเกษตร

อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ:

 18/10/42

(เสาวคนธ์ เลิศกาญจนะ)

ยางแท่งเป็นยางธรรมชาติแปรรูปชนิดหนึ่งซึ่งมีการควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานเป็นการผลิตซึ่งเป็นที่ยอมรับของผู้บริโภคโดยทั่วไปมีการระบุคุณภาพได้แน่นอนยางแท่งในประเทศ ซึ่งยางแท่งในประเทศไทยมีชื่อว่า เอสทีอาร์ (Standard Thai Rubber: STR) ยางแท่งมีความสำคัญทางด้านการส่งออกมากขึ้นและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เพราะความต้องการยางแท่งของตลาดก็มีมากเพราะยางแท่งมีขนาดที่แน่นอนเหมาะสมกับเครื่องจักรสะดวกในการเก็บและขนส่ง ยางแท่งมีคุณภาพที่แน่นอน มีราคาถูกกว่ายางแผ่นรมควันถ้าเทียบในเกรดเดียวกัน ดังนั้นจึงได้ศึกษาถึงการพัฒนาการส่งออกยางแท่งของประเทศไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ เพื่อศึกษาถึงสภาพทั่วไปด้านการผลิตและการตลาดเพื่อการส่งออกยางแท่งของประเทศไทย โดยเน้นโครงสร้างทางการตลาด ปริมาณการส่งออก การแข่งขันกับประเทศผู้ผลิตยางแท่ง ตลาดส่งออกยางแท่งที่สำคัญคือประเทศญี่ปุ่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเกาหลีใต้ และประเทศจีน นอกจากนี้ยังศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคของการผลิต การตลาด การส่งออกยางแท่งของประเทศไทยอีกด้วย

ผลการศึกษาพบว่ายางแท่ง มีการผลิตโดยใช้ยางพาราเป็นวัตถุดิบ ซึ่งการผลิตยางแท่งใช้วัตถุดิบ 2 ชนิดคือ น้ำยางสด และยางก้อนจับตัว พื้นที่ผลิตยางแท่งส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณที่มีการปลูกยางพาราเป็นจำนวนมาก คือในภาคใต้และภาคตะวันออก โรงงานผลิตยางแท่งในปี พ.ศ. 2541 มีทั้งสิ้นจำนวน 44 โรงงาน ซึ่งน้อยกว่าเมื่อเทียบกับโรงงานผลิตยางแผ่นรมควันซึ่งมีจำนวนถึง 127 โรงงาน การผลิตยางแท่งในประเทศไทยยังใหม่อยู่มากคุณภาพยางแท่งของประเทศไทยก็ยังไม่ได้รับการยอมรับเท่าที่ควรเพราะผู้ผลิตยางแท่งไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับการผลิตยางแท่งมากเท่าที่ควร ประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นผู้เริ่มทำยางแท่งเป็นประเทศแรกจะได้รับการยอมรับจากตลาดส่งออกยางแท่งมากกว่า แต่ตลาดส่งออกยางแท่งของมาเลเซียจะเป็นตลาดทางยุโรป ส่วนประเทศที่นำเข้ายางแท่งของประเทศไทยคือประเทศญี่ปุ่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเกาหลี และประเทศจีน เป็นต้น ซึ่งเป็นตลาดคนละส่วนกับประเทศมาเลเซีย การผลิตยางแท่งในประเทศไทยยังขาดผู้ที่มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความรู้เกี่ยวกับยางแท่งไม่เพียงพอ ในปี พ.ศ. 2539 ทางสถาบันวิจัยยางได้มีมาตรการยางแท่งออกมากำหนดคุณภาพตลอดจนรายละเอียดที่กับยางแท่งไว้เป็นมาตรฐานแล้ว ในการผลิตยางแท่งจะมีปัญหาจากการขาดแคลนวัตถุดิบที่จะนำมาผลิตยางแท่งที่เหมาะสมและมีการผลิตยางแท่งที่ไม่สม่ำเสมอ เพราะช่วงที่ต้นยางพาราผลัดใบในเดือนกุมภาพันธ์ถึงเมษายนไม่สามารถเปิดกรีดได้ และทางด้านสาธารณสุขปโภคก็ไม่เหมาะสมกับการผลิต ส่วนปัญหาทางด้านการตลาดและการส่งออกนั้น จะมีการแข่งขันในการขายกับยางแผ่นรมควัน ขาดอำนาจต่อรองทางการตลาด ยางแท่งที่ส่งออกมาตรฐานยังไม่เป็นที่ยอมรับมากนักเพราะประเทศไทยเป็นผู้ผลิตยางแท่งรายย่อย ซึ่งจะสู้เทคโนโลยีการผลิตและการตลาดของประเทศมาเลเซียที่ก้าวหน้ากว่าประเทศไทย และเสียเปรียบทางด้านราคาและการขนส่งต่อประเทศอินโดนีเซีย เพราะประเทศอินโดนีเซียมีค่าจ้างแรงงานที่ถูกกว่าประเทศไทยมาก

จากผลการศึกษาทำให้ได้ข้อเสนอแนะดังนี้คือ โรงงานผู้ผลิตยางแท่งควรมีผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการผลิตยางแท่งเป็นอย่างดี ต้องมีการควบคุมคุณภาพยางพาราให้เป็นไปตามที่สถาบันวิจัยยางกำหนด ใช้วัตถุดิบที่เหมาะสมกับการผลิตยางแท่งในชั้นต่าง ๆ มีการจัดระบบโรงงานให้มีประสิทธิภาพในการผลิต ส่วนทางด้านรัฐบาลควรให้ความสนใจและส่งเสริมการผลิตยางแท่งให้มากขึ้น โดยมีการส่งเสริมการผลิต การตลาดและการส่งออกยางแท่งอย่างครบวงจร เพราะที่ผ่านมา รัฐบาลจะให้ความสำคัญกับยางแผ่นรมควันมากกว่า มีการประกันราคายางแผ่นรมควันเท่านั้น รัฐบาลควรมีนโยบายที่จะประกันราคายางแท่งเช่นกัน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตและ การตลาด และการส่งออกยางแท่งเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งร่วมมือกับโรงงานผู้ผลิตยางแท่ง โดยทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อขจัดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จึงจะทำให้การส่งออกยางแท่งของประเทศไทยเกิดการพัฒนาและขยายตัวทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนิยม

ปัญหาพิเศษฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณบุคคลหลายท่านที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้า ทั้งในด้านความรู้และข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการนำข้อมูลมาจัดทำเป็นปัญหาพิเศษ ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ อาจารย์เสาวคนธ์ เลิศกาญจนะ อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนความกรุณาจากอาจารย์วิเศษฐ์ มณีรัตน์ กรรมการปัญหาพิเศษ ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้การศึกษาปัญหาพิเศษมีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบคุณ คุณวราภรณ์ ขจรไชยกุล ผู้อำนวยการส่วนอุตสาหกรรมยาง สถาบันวิจัยยาง และคุณปรีชา เพชรมาลา ผู้อำนวยการฝ่ายฝึกอบรม สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ที่ได้กรุณาเอื้อเฟื้อข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการทำปัญหาพิเศษในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณ คุณพ่อคุณแม่ และเพื่อน ๆ พี่ ๆ ที่เป็นกำลังใจให้แก่ข้าพเจ้าตลอดมา

ณัฐวี ศรีพลอย
กุมภาพันธ์ 2542

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(5)
บทที่ 1 บทนำ	
ความสำคัญและปัญหาของการศึกษา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตการศึกษา	4
นิยามศัพท์	4
การตรวจเอกสาร	4
วิธีการศึกษา	8
2 ภาวะการผลิตยางแท่งของประเทศไทย	
ภาวะการผลิตยางพารา	10
ยางแท่ง	14
การผลิตยางแท่ง	18
โครงสร้างทางด้านต้นทุนการผลิตยางแท่ง	24
โรงงานผลิตยางแท่ง	26
บทที่ 3 การตลาดและการส่งออกยางแท่ง	
การตลาดและการส่งออกยางพาราของประเทศไทย	29
การตลาดของยางแท่ง	38
การส่งออกยางแท่ง	39
บทที่ 4 การพัฒนายางแท่งเพื่อการส่งออกและนโยบายรัฐบาล	
การพัฒนายางแท่งเพื่อการส่งออก	48
แนวทางในการพัฒนายางแท่งของประเทศไทยเพื่อการส่งออก	49
นโยบายของรัฐบาล	51

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5 สรูปและข้อเสนอแนะ

สรุป

55

ข้อเสนอแนะ

56

เอกสารอ้างอิง

59

ภาคผนวก

61

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ปริมาณยางส่งออกประเภทต่าง ๆ ของประเทศไทยปี พ.ศ. 2539-2540	2
2	สัดส่วนการนำเข้ายางแปรรูปประเภทต่าง ๆ (ร้อยละ)	2
3	ผลการพยากรณ์เนื้อที่เพาะปลูก เนื้อที่กรีดยางได้ระหว่าง ปี พ.ศ. 2538-2540	11
4	ผลการพยากรณ์ผลผลิต ผลผลิตต่อไร่ระหว่างปี พ.ศ. 2538-2540	11
5	พื้นที่การผลิตของผู้ผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญของโลก	12
6	แถบคาดสีประจำชั้นยางแท่งไทยชั้นต่าง ๆ	16
7	มาตรฐานยางแท่งไทยชนิดต่าง ๆ ในปัจจุบัน	17
8	วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยางแท่งเอสทีอาร์	21
9	ค่าใช้จ่ายในการผลิต ส่งออกและภาวะส่งออกโรงงานยางแท่งปี พ.ศ. 2538	25
10	โรงงานผลิตยางแท่งในประเทศไทยปี พ.ศ. 2541	26
11	มูลค่าและอัตราการขยายตัวของสินค้าส่งออกสำคัญ 10 อันดับแรกของประเทศไทยปี พ.ศ. 2537-2541 (ม.ค.)	31
12	มูลค่าส่งออกยางธรรมชาติแปรรูปของประเทศไทย	33
13	ค่า RCA ของผู้ผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญของโลก	34
14	ค่า MCS ของอุตสาหกรรมยางธรรมชาติ	35
15	ปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติในช่วง เดือนมกราคม-กันยายนของปี พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2541	36
16	ปริมาณยางส่งออกไปยังประเทศผู้ซื้อปลายทาง (เมตริกตัน)	37
17	การเปลี่ยนแปลงของการส่งออกยางไปยังประเทศต่าง ๆ ในช่วงของเดือนมกราคม-กันยายนของปี พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2541	38
18	ปริมาณการใช้ยางแท่งภายในประเทศจำแนกตามจำตามชั้นยางแท่งปี พ.ศ. 2535 (ตัน)	39
19	ปริมาณส่งออกแยกตามประเภท (เมตริกตัน)	42
20	มูลค่าการส่งออกแยกตามประเภท (ล้านบาท)	43

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่		หน้า
21	ปริมาณส่งออกยางแท่งของประเทศไทยจำแนกตามชั้น ปี พ.ศ. 2536-2540 (ตัน)	44
22	ปริมาณยางแท่งของประเทศไทยส่งออกไปยังประเทศต่าง ๆ ปี พ.ศ. 2535-2541 (ตัน)	45
23	ราคายางส่งออกเอฟโอบีของยางแท่ง (ประจำวันี่ 20 มกราคม พ.ศ. 2542)	47

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ขั้นตอนการผลิตยางแท่งจากน้ำยางสด	19
2	ขั้นตอนการผลิตยางแท่งจากยางจับก้อนหรือยางแห้ง	20
3	วิธีการตลาดยางพารา	30
4	วิธีการตลาดยางแท่งของประเทศไทย	40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและปัญหาของการศึกษา

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทยเป็นอย่างมาก ประเทศไทยสามารถผลิตเพื่อไว้ใช้เองในประเทศและสินค้าส่งออกที่สำคัญคิดอยู่ใน 10 อันดับแรกของประเทศไทย จะเห็นได้จากปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกยางพารามากที่สุดของโลก มีศักยภาพการผลิตสูงถึงปีละ 1.9-2 ล้านตัน หรือ ร้อยละ 31 ของการผลิตของโลก (สุภาพรและคณะ, 2541) โดยเป็นการผลิตยางแผ่นรมควันมากที่สุด นอกจากนี้ยังมีการผลิตยางชนิดอื่น ๆ อีก เช่น ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางเครพ ยางสกิม เป็นต้น ในอดีตยางพาราส่วนใหญ่จะทำการผลิตในภาคใต้ของประเทศไทย แต่ในปัจจุบันสามารถปลูกยางพาราได้ทุกภาคของประเทศ การปลูกยางพารานั้นถ้าได้รับการดูแลที่ถูกต้องแล้วสามารถที่จะเปิดกรีดได้เมื่อยางพารามีอายุประมาณ 6 ปี และเมื่อเปิดกรีดแล้วถ้ามีการกรีดที่ถูกต้องตามหลักวิชาการไม่กรีดให้น้ำยางเสียหายจะกรีดน้ำยางได้ไปอีกประมาณ 25-30 ปี ในปัจจุบันรวมทั้งประเทศมีเนื้อที่เพาะปลูกยางพาราประมาณ 11,454,261 ไร่ มีเนื้อที่สามารถเปิดกรีดได้แล้วประมาณ 9,548,256 ไร่ ผลผลิตมีประมาณ 227 กิโลกรัมต่อไร่ต่อปี (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541ค) ประเทศไทยส่งออกยางพาราไปยังประเทศต่าง ๆ ถึง 67 ประเทศ แต่ส่วนใหญ่จะส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่นคือร้อยละ 31.87 ของการส่งออกยางทั้งหมดในปี พ.ศ. 2540 และนอกจากนั้นยังส่งไปยัง ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศจีน กลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศมาเลเซีย การส่งออกยางจะนำรายได้เข้าประเทศปีละประมาณ 80,000 ล้านบาท (สุภาพรและคณะ, 2541: 21)

ยางแท่งเป็นยางธรรมชาติแปรรูปชนิดหนึ่งซึ่งมีความสำคัญทางการส่งออกมากขึ้น เพราะมีการส่งออกยางแท่งเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่การส่งออกยางแผ่นรมควัน มีปริมาณลดลง (ตารางที่ 1) จึงเป็นตัวชี้ให้เห็นว่ายางแท่งเริ่มมีความต้องการตลาดโลกเพิ่มมากขึ้นจากการที่ประเทศที่นำเข้ายางพาราที่สำคัญของประเทศไทย คือประเทศญี่ปุ่น และประเทศสหรัฐอเมริกาได้นำเข้ายางแท่งของประเทศไทยในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้น (ตารางที่ 2) เพราะยางแท่งสามารถนำไปใช้งานได้ง่าย ประหยัดค่าแรงงานในการขนส่ง สะดวก เพราะสามารถใช้เครื่องจักรในการเคลื่อนย้ายยางแท่งเหมาะสำหรับประเทศอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เห็นได้จากการที่ประเทศญี่ปุ่นเริ่มมีการสั่งยางแท่งเพิ่มมากขึ้น ส่วนยางแผ่นรมควัน นั้นจะต้องใช้แรงงานคนแบกหาม อีกทั้งยางแท่งมีราคาถูกกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยางแผ่นรมควันเมื่อเทียบในเกรดเดียวกัน ประเทศจีนเป็นประเทศที่นำยางธรรมชาติจากประเทศไทยมากเป็นอันดับ 2 ยังคงนำเข้ายางแผ่นรมควันมากกว่ายางแท่ง สาเหตุสำคัญเพราะยางแผ่นรมควันนั้นเหมาะกับอุตสาหกรรมขนาดเล็กและกลางรวมทั้งยางแผ่นรมควันสามารถที่จะแบ่งออกเป็นส่วนย่อย ๆ ได้สะดวกเหมาะสมกับเครื่องจักรและอุปกรณ์ในประเทศจีน

ตารางที่ 1 ปริมาณยางส่งออกประเภทต่าง ๆ ของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2539-2540

ประเภท	ปี พ.ศ. 2539		ปี พ.ศ. 2540 ¹	
	ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ	ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ
ยางแผ่นรมควัน	1,180,182	66.94	873,337	59.05
ยางแท่ง	249,603	14.16	300,549	20.32
น้ำยางข้น	202,869	11.51	183,879	12.44
ยางแผ่นผึ่งแห้ง	17,661	1.00	11,409	0.78
อื่น ๆ	112,675	6.39	110,013	7.41
รวม	1,762,990	100.00	1,479,187	100.00

หมายเหตุ ¹ ข้อมูลปี พ.ศ. 2540 เฉพาะเดือนมกราคม-ตุลาคม พ.ศ. 2540
ที่มา: (สุภาพรและคณะ, 2541: 22)

ตารางที่ 2 สัดส่วนการนำเข้ายางแปรรูปประเภทต่าง ๆ (ร้อยละ)

ประเภท	ประเทศญี่ปุ่น		ประเทศสหรัฐอเมริกา	
	ปี พ.ศ. 2528	ปี พ.ศ. 2535	ปี พ.ศ. 2524	ปี พ.ศ. 2535
ยางแท่ง	20.00	35.50	65.90	62.00
ยางแผ่นรมควัน	80.00	60.80	18.70	21.60
น้ำยางข้น	-	1.90	9.10	9.40
อื่น ๆ	-	1.80	6.30	7.00
รวม	100.00	100.00	100.00	100.00

ที่มา: (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2540: 106)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในระยะยาวนานแนวโน้มในการส่งออกยางแท่งมากขึ้น แม้แต่ประเทศจีนที่เป็นผู้นำเข้ายางแผ่นรมควันของประเทศไทยรองจากประเทศญี่ปุ่นก็มีแนวโน้มในการนำเข้าเป็นยางแท่งจากประเทศไทยเพิ่มขึ้น เมื่อประเทศที่นำเข้ายางแผ่นรมควันจากประเทศไทยสามารถปรับกระบวนการผลิตสินค้าที่ใช้ยางธรรมชาติจากยางแผ่นรมควันไปเป็นยางแท่งแล้วประเทศไทยจะเสียเปรียบประเทศอินโดนีเซียที่มีต้นทุนในการผลิตยางแท่งต่ำกว่าประเทศไทย ถ้าประเทศคู่ค้ายางพาราของประเทศไทยหันมานำเข้ายางแท่งเพิ่มมากขึ้น ประเทศไทยก็สามารถหันไปผลิตยางแท่งได้แต่ยังมีอุปสรรคอยู่ที่โครงสร้างอุตสาหกรรมเป็นชาวสวนรายย่อยมาก โรงงานที่ตั้งขึ้นในข้อจำกัดคือเป็นโรงงานขนาดเล็ก ซึ่งโอกาสที่จะผลิตยางธรรมชาติจนได้ผลตอบแทนคุ้มทุนต้องใช้เวลาานาน นับเป็นอุปสรรคที่ทำให้เกิดโรงงานยางแท่งในประเทศไทยน้อย ขณะนี้ประเทศคู่แข่งทางการส่งออกยางพาราของประเทศไทย คือ ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย ได้มีการพัฒนาปรับเปลี่ยนให้มีการผลิตยางแท่งมากขึ้น ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาการพัฒนายางแท่งของประเทศไทยเพื่อการส่งออก ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นพร้อมทั้งแนวทางการแก้ไขเพื่อผลักดันให้ยางแท่งเป็นสินค้าส่งออกของประเทศไทยต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพทั่วไป ด้านการผลิต การตลาด และการส่งออกยางแท่งของประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การส่งออกยางแท่งของประเทศไทย ทั้งปัจจัยภายในประเทศและปัจจัยภายนอกประเทศ ได้แก่ ราคา คุณภาพ ปริมาณการผลิต เป็นต้น
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนายางแท่งเพื่อการส่งออกในอนาคต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงสภาพทั่วไปของการผลิต การตลาด และการส่งออกยางแท่งโดยทั่วไป ตลอดจนทั้งปัญหาต่าง ๆ ในการผลิต
2. ทราบถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การส่งออกยางแท่งของประเทศไทย ทั้งจากปัจจัยภายในประเทศและปัจจัยภายนอกประเทศ
3. ทราบแนวทางในการพัฒนายางแท่งเพื่อการส่งออกในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นการศึกษาการพัฒนาอย่างแท้จริงของประเทศไทยเพื่อการส่งออกโดยใช้การศึกษาวิเคราะห์ ปริมาณการผลิต แหล่งผลิต วิธีการตลาด ปริมาณการส่งออก ประเทศที่ส่งออก และการแข่งขันในการส่งออกอย่างแท้จริงของประเทศไทย โดยข้อมูลที่น่ามาใช้ศึกษานั้นเป็นข้อมูลที่ได้จากหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชน เช่น กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โรงงานผู้ผลิตอย่างแท้จริง เป็นต้น โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลระหว่างปี พ.ศ. 2530-2541 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับข้อมูลของประเทศคู่แข่ง เพื่อนำผลการวิเคราะห์มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาอย่างแท้จริงเพื่อการส่งออกต่อไป

นิยามศัพท์

ยางแท่ง หมายถึง การผลิตยางธรรมชาติรูปแบบหนึ่ง โดยวัตถุดิบที่ใช้ผลิตยางแท่ง ใช้ได้ทั้งน้ำยางสดจากสวน และยางแห้งที่จับตัวแล้ว หลักการสำคัญของการผลิตยางแท่งคือ มีขั้นตอนการตัดย่อยก้อนยางให้เป็นเม็ด หรือชิ้นเล็ก ๆ อย่างรวดเร็ว ล้าง อบแห้ง และอัดเป็นแท่งสี่เหลี่ยม ยางแท่งจะลดระยะเวลาของการผลิต มีการตรวจสอบคุณภาพมาตรฐานสากล และจำแนกชั้นโดยวิธีการในห้องปฏิบัติการ ตามข้อกำหนดสากล หีบห่อให้เหมาะสมกับการขนส่งและการนำไปใช้

การตรวจเอกสาร

ณรงค์ เขียดเดช (2529) ได้ศึกษาถึงผลกระทบของนโยบายการคลังต่อประสิทธิภาพในการผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย พบว่ายางธรรมชาติแม้ว่าจะลดความสำคัญต่อเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศลงไปบ้างแต่ก็ยังมีมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยในหลายด้านด้วยกัน คือเป็นแหล่งรายได้และการจ้างงานของประชากรส่วนใหญ่ในภาคใต้ แหล่งรายได้ทางด้านเงินตราต่างประเทศ และแหล่งรายได้ของภาครัฐบาล การวิเคราะห์ผลกระทบของนโยบายการคลังต่อประสิทธิภาพของการผลิตยางของธรรมชาติของประเทศก็คือ การวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากนโยบายดังกล่าวต่อเนื้อที่การปลูกยางทดแทนในแต่ละปี ซึ่งปรากฏว่านโยบายทั้ง 2 คือการให้เงินสงเคราะห์การปลูกยางทดแทน และการจัดเก็บภาษีจากการส่งออกยางได้ก่อให้เกิดผลดีต่อการปลูกทดแทน ทำให้พื้นที่การปลูกเพิ่มขึ้น สัดส่วนของเนื้อยางปลูกทดแทนต่อเนื้อที่ปลูกทั้งหมดที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น 0.21 หรือประมาณร้อยละ 21 ของเนื้อที่ได้ผลผลิตอยู่ในขณะนั้น นโยบายดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลดีต่อประสิทธิภาพในการผลิตยางธรรมชาติของประเทศในแง่การกระตุ้นให้เกษตรกรปลูกยางทดแทนมากขึ้น

จิรกรณ์ สวัสดิ์รักษ์ (2531) ได้ศึกษาถึงการวิเคราะห์โครงการรักษาเสถียรภาพราคาส่งออกยางพาราของภูมิภาคอาเซียน ความว่ายางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญชนิดหนึ่งของภูมิภาคอาเซียน โดยประเทศที่ผลิตยางพาราได้เป็นอันดับที่ 1 คือประเทศมาเลเซียรองมาประเทศอินโดนีเซีย และประเทศไทย ยางพาราเป็นสินค้าส่งออกไปยังตลาดโลก และมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงอย่างมาก ซึ่งทำให้มีผลกระทบต่อผู้ผลิตและผู้บริโภคยางพาราในภูมิภาคอาเซียน ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของราคายางพาราในอดีตและแนวโน้มในอนาคต วิเคราะห์ระบบและมาตรการมูลภัณฑ์กันชนเพื่อรักษาเสถียรภาพราคาส่งออกของยางพาราของภูมิภาคอาเซียน โดยการใช้ระบบและมาตรฐานการมูลภัณฑ์กันชน ผลการศึกษาความยืดหยุ่นของอุปสงค์ยางพาราเพื่อการส่งออกของภูมิภาคอาเซียน ต่อการเปลี่ยนแปลงของราคาส่งออกที่แท้จริงของยางพารา ต่อการเปลี่ยนแปลงของราคาส่งออกที่แท้จริงของยางสังเคราะห์ต่อการเปลี่ยนแปลงของปริมาณส่งออกของยางพาราของประเทศอื่นนอกภูมิภาคอาเซียน และต่อการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าการส่งออกที่แท้จริงของโลกที่ไม่รวมภูมิภาคอาเซียน ค่าเฉลี่ยของตัวแปรของตัวแปรทุกตัวมีค่าเท่ากับ -1.01 0.01 -0.29 และ 0.41 ตามลำดับ ส่วนความยืดหยุ่นของอุปทานยางพาราเพื่อการส่งออกของภูมิภาคอาเซียน ต่อการเปลี่ยนแปลงของราคาส่งออกที่แท้จริงของยางพารา ต่อการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการผลิตยางพาราของภูมิภาค ต่อการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าการส่งออกที่แท้จริงของภูมิภาคอาเซียน ค่าเฉลี่ยของตัวแปรของตัวแปรทุกตัวมีค่าเท่ากับ 0.05 0.09 และ -0.09 ตามลำดับ

นันทวรรณ ช่างคิด (2533) ได้ทำการศึกษาเพื่อวางแผนพัฒนายางธรรมชาติในประเทศไทย ความว่า ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อประเทศไทยเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะประเทศไทยสามารถผลิตและส่งออกยางพารา นำรายได้เข้าประเทศได้มากและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้สามารถส่งออกยางพาราได้เพิ่มขึ้นก็คือ มีการขยายตัวทางอุตสาหกรรมต่างๆ ทั่วโลก การขยายตัวทางด้านคมนาคม ศักยภาพในการเพิ่มผลผลิตและการส่งออกของประเทศไทยเป็นไปได้ในการพัฒนาขึ้น ประเทศไทยส่งออกยางพาราคิดเป็นร้อยละ 95 ของผลผลิตทั้งหมดภายในประเทศส่วนใหญ่ส่งไปยังประเทศญี่ปุ่นร้อยละ 46 รองมาคือประเทศสหรัฐอเมริกา ร้อยละ 11 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมด ผลของการพยากรณ์อุปสงค์เพื่อการส่งออกของประเทศไทยไปยังตลาดประเทศญี่ปุ่นและประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วงปี พ.ศ. 2531-2535 อุปสงค์เพื่อการส่งออกยางพาราไปยังประเทศญี่ปุ่นเฉลี่ยปีละ 478,325 ตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 4 ต่อปี ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกา 117,761 ตัน เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 8 ต่อปี ส่วนการพยากรณ์อุปทานยางพาราในประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในช่วงปี พ.ศ. 2531-2535 ปรากฏว่าอุปทานยางพาราที่ผลิตได้เฉลี่ยปีละ 817,467 ตัน เมื่อเปรียบเทียบกับอุปสงค์ภายในประเทศและต่างประเทศ ผลผลิตยางพาราของประเทศไทยยังเพิ่มขึ้นไม่เท่ากับความต้องการใช้รวมทั้งประเทศและต่างประเทศ เนื่องจากปัญหาด้านการผลิตมีประสิทธิภาพต่ำทั้งปริมาณและคุณภาพ การแปรรูปยังไม่ตรงความต้องการของการตลาด ด้านการส่งออกมีปัญหาการแข่งขันที่ต่ำซ้ำและต้นทุนการส่งออกสูง

วลี พร้อมปัญญา (2535) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เสถียรภาพทางการส่งออกยางพาราของประเทศไทย ความเป็นมาของยางพาราในประเทศไทย และปริมาณการใช้ภายในประเทศ ถึงแม้จะมีสัดส่วนเพียงเล็กน้อยคือประมาณร้อยละ 7.80 ของปริมาณผลผลิตที่ผลิตได้ทั้งหมด แต่เป็นการพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศที่จะแปรรูปยางพาราเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ ปัจจุบันประเทศไทยผลิตยางพาราได้เป็นอันดับที่สองของโลก รองจากประเทศมาเลเซีย โดยมีประเทศอินโดนีเซียผลิตยางพาราได้เป็นอันดับสามของโลก กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2533 ประเทศมาเลเซีย ประเทศไทย และประเทศอินโดนีเซียผลิตได้ 1,291,500 1,271,000 และ 1,175,000 ตัน คิดเป็นร้อยละ 25.27 24.87 และ 22.99 ของปริมาณการผลิตยางพาราทั่วโลกตามลำดับ สำหรับปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศไทย มีแนวโน้มสูงขึ้น โดยประเทศผู้นำเข้ายางพาราที่สำคัญ คือ ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งในปี พ.ศ. 2533 มีการนำเข้าทั้งสิ้น 440,040 ตันคิดเป็นร้อยละ 38.24 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมดของประเทศไทย รองลงมาคือ ประเทศจีน มีการนำเข้า 166,216 ตัน คิดเป็นร้อยละ 14.45 ของปริมาณการส่งออกยางพาราทั้งหมดของประเทศไทย

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (2538) ได้กำหนดมาตรฐานยางแท่งของประเทศไทย โดยการนำข้อมูลมาจัดทำมาตรฐานยางแท่งขึ้นใหม่ให้ทันสมัย สามารถถือปฏิบัติได้ทั้งผู้ผลิตและองค์กรของรัฐซึ่งมีหน้าที่ให้บริการควบคุมคุณภาพยางแท่ง ได้พิจารณาชื่อยางแท่ง ชั้นยางแท่ง ชนิดจำกัด คุณภาพ ให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้ผลิต โดยกำหนดให้ประกอบด้วยยางแท่ง 8 ชั้น เป็นยางชั้นเดิม 4 ชั้น ประกอบด้วย STR 5L STR 5 STR 10 และ STR 20 ตัดชั้นยาง TTR 50 ออกเพิ่มขึ้นยางใหม่ 4 ชั้น ประกอบด้วย STR XL STR 5CV STR 10CV และ STR 20CV และทบทวนวิธีปฏิบัติการบรรจุหีบห่อ การควบคุม การส่งออกยางแท่ง และมีการรวบรวมระเบียบเงื่อนไข แบบฟอร์มการขออนุญาตต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งรายละเอียดอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ผลิตยางแท่ง การเป็นห้องปฏิบัติการทดสอบยางแท่งเอสทีอาร์เพื่อให้ผู้ประกอบการผลิตยางแท่งเอสทีอาร์ได้ทราบและถือปฏิบัติอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

ชัยวัฒน์ ประสมสุข (2539) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับยางแท่งความว่า ในปี พ.ศ. 2538 ตลาดส่งออกสำคัญของไทยคือ ประเทศญี่ปุ่นและประเทศสหรัฐอเมริกา รองลงมาคือ ประเทศเกาหลีใต้

ประเทศจีน และประเทศมาเลเซีย ตามลำดับ ปริมาณการส่งออกในปี พ.ศ. 2539 จะเพิ่มขึ้นร้อยละ 11.30 เป็น 310,900 ตัน เนื่องจากความต้องการนำเข้าของจีนจะเพิ่มขึ้น ส่วนจำนวนโรงงาน ณ สิ้นปี พ.ศ. 2537 มีทั้งสิ้น 41 โรงงาน กำลังการผลิตรวม 466,618 ตัน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2532 ที่มี 21 โรงงาน กำลังการผลิต 241,707 ตัน ทางด้านราคา ราคาขายแห้งจะมีแนวโน้มลดลงเหลือประมาณ กิโลกรัมละ 38 บาทของปี พ.ศ. 2538 เนื่องจากผลผลิตยางของโลกนั้นเกินความต้องการ

กิติวุฒิ พิมพาหุ (2540) ได้ทำการศึกษาถึง การวิเคราะห์การผลิตและการส่งออกยางพาราของประเทศไทยความว่ายางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญทั้งในด้านการใช้ในประเทศและการส่งออก โดยประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติได้เป็นอันดับหนึ่งของโลกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 ยางพาราเป็นสินค้าส่งออกสำคัญสามารถนำรายได้มาสู่ประเทศไทยเป็นจำนวนมหาศาล เมื่อปี พ.ศ. 2538 สามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศคิดเป็นมูลค่า 60,466 ล้านบาท และประเทศไทยมีพื้นที่เพาะปลูกประมาณ 11 ล้านไร่ ผลิตได้ 1,737 ล้านตัน (ปี พ.ศ. 2537) และส่งออกร้อยละ 7.60 ของผลผลิตยางพาราทั้งหมด คู่แข่งทางการค้าของประเทศไทยได้แก่ ประเทศอินโดนีเซียและประเทศมาเลเซีย การผลิตยางพาราของประเทศอินโดนีเซียค่อนข้างคงที่ ส่วนการผลิตยางพาราของประเทศมาเลเซียมีแนวโน้มลดลง ด้านการตลาดประเทศไทยยังไม่มีตลาดค้ายางล่วงหน้าจะใช้การซื้อขายโดยตรงระหว่างผู้ผลิตและผู้ใช้อย่างประมาณร้อยละ 70 และที่เหลือซื้อขายผ่านตลาดกลางที่สำคัญของโลก เช่น ตลาดสิงคโปร์ กัวลาลัมเปอร์ ลอนดอน นิวยอร์ก โกเบ โตเกียว เป็นต้น มาตรการที่สำคัญในพัฒนายางพาราของประเทศไทย โดยพัฒนาระบบตลาดยาง พัฒนาการขนส่งทางเรือเพื่อลดค่าขนส่ง การเพิ่มผลผลิตของยางให้มีคุณภาพและปริมาณที่เหมาะสม ซึ่งมีส่วนสำคัญในการแข่งขันในตลาดโลก

สุภาพรและคณะ (2541) ได้รวบรวมข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับยางพาราเป็นรายงานประจำปี พ.ศ. 2540 ได้รายงานสถานการณ์ยางในปี พ.ศ. 2540 ดังนี้ ทางด้านการส่งออกยางพารา ในปี พ.ศ. 2540 ปริมาณการส่งออกยางของประเทศไทย คาดว่าจะมีปริมาณ 1,785 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจากปริมาณการส่งออกยางในปี พ.ศ. 2539 ที่มีการส่งออก 1,762 ล้านตันเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.25 มูลค่าการส่งออกคาดว่าจะเท่ากับ 57,814 ล้านบาทน้อยกว่ามูลค่าปี พ.ศ. 2539 ที่มีมูลค่า 61,031 ล้านบาท มูลค่าลดลงร้อยละ 5.28 ส่วนประเทศส่งออกยางพาราของประเทศไทย คือในช่วง 10 เดือนแรกของปี พ.ศ. 2540 ประเทศไทยส่งยางไปยัง 67 ประเทศทั่วโลก โดยส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่นมากที่สุดคือมีจำนวน 469,997 ตันหรือร้อยละ 31.78 ของปริมาณยางส่งออกทั้งหมด รองลงมาเป็น ประเทศจีน จำนวน 231,686 ตันหรือร้อยละ 15.67 กลุ่มประเทศสหภาพยุโรป จำนวน 201,720 ตันหรือ ร้อยละ 13.64 ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 196,711 ตันหรือร้อยละ 13.30 ประเทศมาเลเซีย จำนวน 102,557 ตันหรือร้อยละ 6.94 และประเทศเกาหลีใต้จำนวน 96,350 ตัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามลำดับ เมื่อเทียบในช่วงเวลาเดียวกันกับ ปี พ.ศ. 2539 จะเห็นได้ว่าการส่งออกไปยังประเทศ ญี่ปุ่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศมาเลเซีย และประเทศเกาหลีใต้ ปริมาณเพิ่มขึ้น ส่วนการส่งออกไปยังประเทศจีนและกลุ่มประเทศสหภาพยุโรปลดลง ส่วนชนิดและคุณภาพยางที่ส่งออก ยางที่ส่งออกส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 59.05 เป็นยางแผ่นรมควัน รองลงมาเป็นยางแท่งร้อยละ 20.32 และ น้ำยางข้นร้อยละ 12.44 เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2539 การส่งออกยางแผ่นรมควันลดลงจากร้อยละ 66.94 เหลือเพียงร้อยละ 59.05 ในทางกลับกันการส่งออกยางแท่งและน้ำยางข้นกลับเพิ่มขึ้นคือ สัดส่วนการส่งออกยางแท่งของปี พ.ศ. 2539 คิดเป็นร้อยละ 14.16 ส่วนน้ำยางข้นคิดเป็นร้อยละ 11.51 ส่วนด้านราคายางแผ่นรมควันชั้น 3 (เอฟโอบีกรุงเทพฯ) เฉลี่ยกิโลกรัมละ 30.18 บาท ราคาในปี พ.ศ. 2540 ลดลงจากปี พ.ศ. 2539 ถึงร้อยละ 13.68 ราคายางแท่งชั้น 20 (เอฟโอบีกรุงเทพฯ) เฉลี่ย 29.87 บาท ราคาน้ำยางข้น (เอฟโอบีกรุงเทพฯ) เฉลี่ยกิโลกรัมละ 24.23 บาท ซึ่งถ้าเทียบกับ ปี พ.ศ. 2539 จะต่ำลง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินของประเทศไทย ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งได้ลดค่าลงมาก ทำให้การซื้อขายยางในรูปเงินดอลลาร์ปรับตัวลดลงมาก

วิธีการศึกษา

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ เป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการตลาดและการส่งออกยางแท่งจากหน่วยงานราชการ เช่น ข้อมูลด้านวิธีการตลาดยางพาราของประเทศไทยจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ข้อมูลทางด้านการผลิตยางแท่งและโรงงานผลิตยางแท่งจากสถาบันวิจัยยาง โรงงานร่วมโพธิ์หยกซึ่งผู้ประกอบการผลิตยางแท่งเกี่ยวกับข้อมูลด้านวัตถุดิบและการผลิต เป็นต้น โดยใช้แบบสัมภาษณ์มีการกำหนดเค้าโครงคำถามล่วงหน้าเป็นคำถามเปิดเพื่อเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์

2. ข้อมูลทุติยภูมิ ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531-2540 ซึ่งค้นคว้าจากเอกสาร วารสาร บทความ ข้อมูลทางด้านสถิติที่หน่วยงานราชการที่ได้ศึกษาและรวบรวมไว้ เช่น สถาบันวิจัยยาง กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง และกรมศุลกากร เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์เชิงพรรณนา อธิบายให้ทราบถึง ปริมาณการผลิต แหล่งผลิต วิธีทางการตลาด ปริมาณการส่งออก ประเทศที่ส่งออกและการแข่งขันในการส่งออกอย่างแท้จริงของประเทศไทย โดยจะนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของบทความ แผนภาพ ตาราง และค่าทางสถิติ เช่น ค่าเฉลี่ย เลขคณิต ร้อยละ ประกอบคำอธิบาย เพื่อนำข้อมูลใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาอย่างแท้จริงของประเทศไทยเพื่อการส่งออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ภาวะการผลิตยางแท่งของประเทศไทย

ภาวะการผลิตยางพารา

ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตและส่งออกยางธรรมชาติอันดับหนึ่งของโลก มีความสามารถทางการผลิตประมาณ 1 ใน 3 ของการผลิตยางธรรมชาติของโลก มีอัตราการผลิตเพิ่มร้อยละ 5-8 ต่อปี ผลผลิตยางพาราได้มาจากสวนยางประมาณ 12 ล้านไร่ที่กระจายในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทยและมีเกษตรกรชาวสวนยาง 6 ล้านคน หรือร้อยละ 10 ของประชากรของประเทศ (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541: 94) ยางพาราเป็นยางธรรมชาติซึ่งสามารถนำมาแปรรูปเพื่อนำไปใช้ผลิตผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เป็นส่วนประกอบ หรือชิ้นส่วนต่าง ๆ และยังมีคุณสมบัติในการยืดหยุ่นได้ดี ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจชนิดหนึ่ง จึงมีทำการเพาะปลูกในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก

แหล่งปลูกยางพารา

ประเทศไทยได้นำพันธุ์ยางพาราจากประเทศมาเลเซียเข้ามาปลูกในภาคใต้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2443 โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 พื้นที่การเพาะปลูกยางพาราได้เพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอ และแพร่หลายเข้ามาปลูกในพื้นที่ทั่วทั้งประเทศในปัจจุบัน สาเหตุเพราะยางธรรมชาติสามารถขายได้ราคาดี ทำให้เกษตรกรเกิดความนิยมในการปลูก ในปัจจุบันแหล่งเพาะปลูกยางพารามากที่สุด ในภาคใต้ (ตารางที่ 3)

โครงสร้างทางการผลิตของเกษตรกรชาวสวนยางพาราส่วนใหญ่มีการครอบครองพื้นที่ปลูกยางขนาดเล็กที่มีขนาดไม่เกิน 15 ไร่ โดยเกษตรกรเหล่านี้ครอบครองพื้นที่เพาะปลูกยางพาราประมาณร้อยละ 95.70 ของประเทศ (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541: 94) หลังจากการกรีดยางแล้วเกษตรกรนิยมแปรรูปน้ำยางสดเป็นยางแผ่นดิบหรือยางแผ่นรมควันเพราะว่า

1. เป็นการเพิ่มมูลค่า
2. เป็นการใช้เวลาว่างหลังจากการกรีดยางในตอนเช้า
3. คุณสมบัติทางกายภาพของน้ำยางสดจะถูกทำลายโดยแบคทีเรีย หลังจากการกรีดยางประมาณ 4 ชั่วโมงทำให้ชาวสวนไม่สามารถที่เก็บน้ำยางสดไว้ได้นาน เทคโนโลยีการแปรรูปน้ำยางสดเป็นยางแผ่นดิบสามารถทำได้ง่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทางด้านต้นทุนที่ใช้ในการผลิตยางแผ่นรมควันของประเทศไทย โดยเฉลี่ยกิโลกรัมละ 1.40 บาท (สุภาพรและคณะ, 2541)

ผลผลิตยางพาราของประเทศไทย นั้นประเทศไทยสามารถผลิตและทำการส่งออกได้มากที่สุดในโลก (ตารางที่ 4) จะเห็นได้ว่าผลการพยากรณ์ผลผลิตยางพาราจากทางภาคใต้ได้ผลผลิตมากที่สุด และผลผลิตน้ำยางพาราของประเทศไทยโดยเฉลี่ยคือ 227 กิโลกรัมต่อไร่ในปี พ.ศ. 2540

ตารางที่ 3 ผลการพยากรณ์เนื้อที่เพาะปลูก เนื้อที่กรีดยางได้ระหว่างปี พ.ศ. 2538-2540

ภาค	เนื้อที่ปลูก (ไร่) ในปี พ.ศ. 2538-2540			เนื้อที่กรีดยางได้ (ไร่) ในปี พ.ศ. 2538-2540		
	2538	2539	2540	2538	2539	2540
ตะวันออกเฉียงเหนือ	284,799	321,623	332,309	15,412	27,360	58,531
เหนือ	9,636	9,761	9,761	-	-	-
กลาง	1,209,096	1,217,349	1,217,349	982,708	999,965	1,015,531
ใต้	9,872,662	9,894,842	9,894,842	8,349,462	8,467,848	8,474,194
รวมทั้งประเทศ	11,376,193	11,443,575	11,454,261	9,347,582	9,495,173	9,548,256

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541)

ตารางที่ 4 ผลการพยากรณ์ผลผลิตรวม ผลผลิตต่อไร่ระหว่างปี พ.ศ. 2538-2540

ภาค	ผลผลิตรวม (ตัน)			ผลผลิตต่อไร่ (กิโลกรัม)		
	ในปี พ.ศ. 2538-2540			ในปี พ.ศ. 2538-2540		
	2538	2539	2540	2538	2539	2540
ตะวันออกเฉียงเหนือ	1,988	3,752	8,334	129	137	142
เหนือ	-	-	-	-	-	-
กลาง	186,429	193,288	199,845	190	193	197
ใต้	1,872,785	1,923,904	1,960,361	224	227	231
รวมทั้งประเทศ	2,061,202	2,120,944	2,168,540	221	223	227

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คู่แข่งด้านการผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย

ในขณะนี้ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะเป็นประเทศที่ผลิตยางธรรมชาติมากเป็นอันดับ 1 ของโลกก็ตามแต่ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซียก็มีผลผลิตยางธรรมชาติมากเช่นกัน สาเหตุที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่เป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติได้เป็นอันดับ 1 ของโลกมีอยู่หลายประการ ได้แก่

1. ค่าจ้างแรงงานของประเทศไทยต่ำกว่าประเทศมาเลเซีย ในปี พ.ศ. 2538 ประเทศมาเลเซีย ประเทศอินโดนีเซีย มีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำวันละประมาณ 210 และ 69 บาทตามลำดับ ทำให้ประเทศมาเลเซียที่มีต้นทุนแรงงานสูงกว่าจึงต้องหาทางเลือกอื่น

2. ประเทศมาเลเซียซึ่งเคยเป็นผู้ผลิตได้เป็นอันดับที่ 1 ของโลกหันไปให้ความสำคัญกับการปลูกปาล์มน้ำมันตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2530 ส่วนประเทศอินโดนีเซียนั้นต้นยางพาราเป็นพันธุ์เดิมที่ให้ผลผลิตน้ำยางต่ำเสียส่วนมาก ถึงแม้ว่าพื้นที่การเพาะปลูกของประเทศอินโดนีเซียจะมากกว่าประเทศไทย (ตารางที่ 5) ผลผลิตรวมของประเทศอินโดนีเซียจึงยังน้อยกว่าประเทศไทย

3. ประเทศไทยได้เปรียบทางภาคการผลิต (การกรีดยาง) ที่ให้ผลผลิตสูง เนื่องจากประเทศไทยมีการปรับปรุงพันธุ์ยางอยู่เสมอ ทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นถึงแม้ว่าประเทศอินโดนีเซียมีพื้นที่การเพาะปลูกยางมากกว่าแต่ไม่สามารถผลิตยางได้เท่ากับประเทศไทยเพราะยางของประเทศอินโดนีเซียเป็นพันธุ์พื้นเมืองเสียส่วนมาก ยางพันธุ์พื้นเมืองจะมีลำต้นใหญ่ สามารถเพาะปลูกได้จำนวนต้นต่อไร่น้อยกว่ายางที่มีการคัดเลือกพันธุ์ ซึ่งปลูกในประเทศไทยและยางพันธุ์พื้นเมืองจะให้น้ำยางน้อยกว่ายางที่คัดเลือกพันธุ์

ตารางที่ 5 พื้นที่การผลิตของผู้ผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญของโลก

ประเทศ	ปี พ.ศ.	เกษตรกรรายย่อย	สวนขนาดใหญ่	รวม
ไทย	2538	11,538	507	12,045
อินโดนีเซีย	2537	16,791	3,238	20,029
มาเลเซีย	2538	8,998	1,656	10,654

ที่มา: (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541: 104)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความสามารถในการผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย

ความสามารถในการผลิตของประเทศไทยสูงสุดและข้อจำกัดน้อยกว่าเพื่อนบ้าน และข้อดีของสวนขนาดเล็กก็คือความสามารถในการปรับตัวได้ง่ายและเร็ว ซึ่งการปรับตัวของผู้ผลิตของประเทศไทยนั้นสูงกว่าคู่แข่งของเราคือประเทศอินโดนีเซียและประเทศมาเลเซีย ซึ่งดูได้จากค่าความยืดหยุ่นจากการศึกษาของธนาคาร โลกพบว่า ค่าความยืดหยุ่นของราคาต่ออุปทานของยางธรรมชาติของประเทศไทยมีค่าเท่ากับ 0.24 ค่าความยืดหยุ่นของอุปทานในที่นี้คือการเปลี่ยนแปลงที่เป็นร้อยละของปริมาณส่งออกยางธรรมชาติต่อการเปลี่ยนแปลงเป็นร้อยละของยางธรรมชาติต่อหนึ่งหน่วยเวลา นั้นหมายความว่าความสามารถในการผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย ตอบสนอง ต่อการเปลี่ยนแปลงของราคา ในอัตราส่วน 24 ต่อ 100 และเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่งขั้นที่สำคัญของประเทศไทยแล้วพบว่าค่าความยืดหยุ่นของประเทศไทยและประเทศอินโดนีเซีย มีค่าเท่ากับ 0.19 และ 0.10 ตามลำดับหมายความว่าความสามารถในการผลิตยางเพื่อตอบสนอง ต่อราคา (ตลาดโลก) ของประเทศไทยนั้นสูงกว่าทั้งของประเทศไทยและประเทศอินโดนีเซีย (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541: 106)

ในปี พ.ศ. 2540 โลกผลิตยางธรรมชาติได้ทั้งสิ้น 6.40 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2539 เพียงร้อยละ 0.50 เท่านั้น ในขณะที่มีการใช้ยางธรรมชาติรวม 6.50 ล้านตัน เพิ่มขึ้นจาก ปี พ.ศ. 2539 ประมาณร้อยละ 6 ประเทศไทยมีการผลิตยางธรรมชาติมากที่สุดในโลก คิดเป็นปริมาณ 2 ล้านตัน รองลงมาได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศมาเลเซีย ซึ่งผลิตได้ 1.50 ล้านตันและ 1 ล้านตัน ตามลำดับ สำหรับประเทศผู้ใช้อย่างธรรมชาติ พบว่าประเทศสหรัฐอเมริกามีการใช้อย่างธรรมชาติมากที่สุด ประมาณ 1.10 ล้านตัน รองลงไปได้แก่ ประเทศจีน ประเทศญี่ปุ่น มีการใช้ประมาณ 1 ล้านตัน และ 0.70 ล้านตันตามลำดับ ประเทศไทยยังคงเป็นประเทศที่ผลิตยางธรรมชาติได้มากที่สุดในโลก นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2534 เป็นต้นมา และมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 8 นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2534-2539 แต่ในปี พ.ศ. 2540 ไม่อยู่ในระดับสูงใจให้เกษตรกรเร่งกรีดยาง ประเทศอินโดนีเซียและประเทศมาเลเซีย ก็มีการผลิตยางลดลงเช่นเดียวกับประเทศไทย ในขณะที่ประเทศอินเดีย ประเทศจีนและประเทศเวียดนาม มีอัตราการผลิตที่เพิ่มขึ้นแต่ก็ไม่มากนัก ประเทศจีน และประเทศอินเดีย เป็นประเทศที่ผลิตยางธรรมชาติได้มาก แต่มีการใช้มากเช่นกัน ปี พ.ศ. 2540 ประเทศจีนต้องนำเข้ายางเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 531,000 ตัน จึงจะเพียงพอต่อการใช้ภายในประเทศ สำหรับประเทศอินเดียมีการผลิตและการใช้ใกล้เคียงกันมาก ส่วนประเทศเวียดนามนั้นนับว่าเป็นประเทศผู้ผลิต ที่มีอัตราการผลิตอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2537-2539 เป็นต้นมา ซึ่งมีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 11 ต่อปี (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2542ก: 22)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนจุดอ่อนของประเทศไทยในด้านการผลิตยางธรรมชาติก็คือ

1. ค่าจ้างแรงงานที่สูง จากต้นทุนจะเห็นได้ว่าค่าจ้างแรงงานของประเทศไทยนั้นสูงกว่าค่าแรงของประเทศอินโดนีเซีย ทำให้ประเทศไทยจะเสียเปรียบทางด้านต้นทุนของประเทศอินโดนีเซียในอนาคต

2. ความนิยมในการใช้ยางแผ่นรมควันลดลง จากแนวโน้มที่ประเทศผู้นำเข้ายางธรรมชาติจากประเทศไทยเช่น ประเทศญี่ปุ่นที่มีการนำเข้ายางแท่งเพิ่มสูงขึ้น (ตารางที่ 2)

ดังนั้นการที่ประเทศไทยจะคงความสามารถเป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติอันดับหนึ่งต่อไปหรือไม่ขึ้นอยู่กับมูลค่าหรือปริมาณ โดยปัจจัยที่สำคัญที่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการตอบสนองต่ออุปสงค์หรืออุปทาน เช่น

1. ปริมาณการส่งออกเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอหรือไม่

2. ราคาสูงขึ้นหรือค่อนข้างคงที่หรือไม่

ด้านปริมาณนั้นผู้ผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยมีความสามารถในการตอบสนองต่ออุปสงค์ค่อนข้างสูง โดยดูจากค่าความยืดหยุ่นที่ประเทศไทยสูงกว่าทั้งประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย แต่ราคาของยางธรรมชาตินั้นมีลักษณะที่ขึ้นลงไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับอุปทานส่วนเกินหรือไม่ ถ้าปีไหนมีผลผลิตส่วนเกินราคาก็จะถูกลง

ยางแท่ง

ยางแท่งเป็นยางธรรมชาติที่ผลิตโดยมีการควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานเป็นการผลิตแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ยอมรับในวงการผู้บริโภคนิยมโดยทั่วไป มีการระบุคุณภาพของยางดิบที่ผลิตได้แน่นอนซึ่งก่อนปี พ.ศ. 2508 ยางธรรมชาติส่วนใหญ่มีการผลิตรูปของยางแผ่นรมควัน ยางเครพหรือน้ำยางข้น ไม่มีการระบุมาตรฐานการจัดชั้นยางที่ชัดเจน จะพิจารณาโดยใช้สายตาในการตัดสินชั้นยาง ต่อมาในปี พ.ศ. 2508 สถาบันวิจัยยางประเทศมาเลเซียได้มีการผลิตยางแท่งขึ้นเป็นครั้งแรก เพื่อพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพของยางธรรมชาติให้มีมาตรฐาน มีขนาดเหมาะสมต่อการนำมาใช้งาน โดยมีจุดประสงค์ของการผลิต ดังนี้

1. เพื่อปรับปรุงกรรมวิธีการผลิตยางดิบแบบเก่า ที่ไม่มีมาตรฐานการจัดชั้นยางมาก่อน

2. เพื่อการแก้ไขวิธีการ การจัดชั้นยางซึ่งใช้สายตา เพื่อให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น โดยการทดสอบคุณภาพยางแท่งในห้องปฏิบัติการ

3. เพื่อแข่งขันกับยางสังเคราะห์ที่ผลิตขึ้นมาใช้แทนยางธรรมชาติ โดยยางสังเคราะห์มีการระบุคุณภาพยาง สามารถนำไปใช้งานได้ดี และมีคุณสมบัติบางอย่างดีกว่ายางธรรมชาติ เช่น สมบัติเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านการทนต่อน้ำมัน การทนต่อความร้อน เป็นต้น ดังนั้นยางสังเคราะห์จึงเป็นคู่แข่งที่สำคัญของยางธรรมชาติ ทำให้จำเป็นต้องมีการปรับปรุงและควบคุมคุณภาพการผลิตของยางธรรมชาติ เพื่อให้สามารถแข่งขันกับยางสังเคราะห์ได้

4. ขนาดของยางแท่งมีความสะดวกในการเก็บและขนส่ง

มาตรฐานยางแท่ง

มาตรฐานยางแท่งของประเทศต่าง ๆ มีการควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐานสากลและตามข้อตกลงของไออาร์เอ (Internation Rubber Association: IRA) มีชื่อเรียกยางแท่งประเทศต่าง ๆ ว่า ทีเอสอาร์ (Technically Specified Rubber: TRS) ยางแท่งของแต่ละประเทศจะมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน ตามชื่อประเทศผู้ผลิต เช่น

ยางแท่งของประเทศมาเลเซีย เรียกว่า เอสเอ็มอาร์ (Standard Malaysian Rubber: SMR)

ยางแท่งของประเทศอินโดนีเซีย เรียกว่า เอสไออาร์ (Standard Indonesian Rubber: SIR)

ยางแท่งของประเทศไทย เรียกว่า เอสทีอาร์ (Standard Thai Rubber: STR)

ยางแท่งของประเทศศรีลังกา เรียกว่า เอสแอลอาร์ (Standard Sri Lanka Rubber: SLR)

ยางแท่งของประเทศสิงคโปร์ เรียกว่า เอสเอสอาร์ (Standard Singapore Rubber: SSR)

แม้จะเรียกชื่อต่าง ๆ กัน แต่คุณภาพของยางแท่งในเกรดเดียวกันจะเหมือนกันเพราะทุกประเทศต่างใช้มาตรฐานการจำแนกชั้น ตลอดจนวิธีการสากลเช่นเดียวกัน คือ

ประเทศมาเลเซียมีการผลิตยางแท่ง SMR หลายประเภทได้แก่ SMR GP SMR 5 SMR 20 SMR 50 SMR CV 50 และ SMR CV 70

ประเทศอินโดนีเซีย มีการผลิตยางแท่ง SIR 10 SIR 20

ประเทศสิงคโปร์ มีการผลิตยางแท่ง SSR 20 SSR 50

ส่วนในประเทศไทยได้เริ่มการผลิตยางแท่งมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2511 และเมื่อแรกเริ่มจนถึงปี พ.ศ. 2538 ใช้ชื่อยางแท่งว่า ทีทีอาร์ (Thai Teated Rubber: TTR) ต่อมาในปี พ.ศ. 2539 ได้มีการปรับปรุงการกำหนดขีดจำกัดและจำนวนชั้นยาง รวมทั้งการเรียกชื่อเป็นสากลว่า เอสทีอาร์ (Standard Thai Rubber: STR) ในปัจจุบันยางแท่งที่ผลิตในประเทศไทยคือ STR XL · STR 5L STR 5 STR 10 STR 20 เป็นต้น (เสาวนีย์, 2541) ซึ่งยางแท่งจะผลิตได้ประมาณร้อยละ 20 ที่เหลือจะผลิตยางแผ่นประมาณร้อยละ 60 น้ำยางข้นประมาณร้อยละ 10 และยางชนิดอื่น ๆ อีกประมาณร้อยละ 10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในปี พ.ศ. 2537 สถาบันวิจัยยางมีนโยบายให้ทบทุนมาตรฐานการยางแห่งประเทศไทย โดยให้ผู้เกี่ยวข้องศึกษาคุณภาพยางแท่งในขณะนั้น และวิธีปฏิบัติที่ปรับเปลี่ยนไปตามพัฒนาการ บริโภคยางของผู้ใช้ยางแท่ง นำข้อมูลมาจัดทำมาตรฐานการยางแท่งขึ้นใหม่ให้ทันสมัย สามารถปฏิบัติ ได้ทั้งผู้ผลิตและองค์กรรัฐซึ่งมีหน้าที่ให้บริการควบคุมคุณภาพยาง ซึ่งตราการที่ปรับปรุงใหม่ยาง แท่งของประเทศไทยมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2539 ซึ่งทำให้ยางแท่งมีการแบ่งชั้นยาง และคุณภาพแน่นอนเป็นมาตรฐานมากขึ้น การจำแนกชั้นยางและขีดจำกัดของมาตรฐานยางแท่ง ของประเทศไทยใหม่ ได้แก่ ค่าปริมาณสิ่งสกปรก ปริมาณจีเอ็ม และค่าความอ่อนตัวเริ่มต้นของยาง เป็นต้น เป็นข้อกำหนดซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบัน (ตารางที่ 7)

ยางแท่งที่ผลิตได้มาตรฐานมีการแสดงชั้นของยางด้วยรหัสสี ซึ่งถูกกำหนดเป็นมาตรฐาน เดียวกันซึ่งสถาบันวิจัยยางได้กำหนดไว้เป็นมาตรฐานการยางแห่งประเทศไทย ซึ่งออกโดยเป็นแถบคาด พลาสติกที่แสดงสีต่าง ๆ ซึ่งจะใช้ตามชั้นของยางแท่งพันรอบยางแท่งโดยใช้สีแบ่งชั้นยางแท่ง เช่น ยางแท่ง STR XL ใช้แถบคาดสีฟ้า ยางแท่ง STR 5L และ STR 5 แถบคาดสีเขียวอ่อน ยางแท่ง STR 5CV จะใช้แถบคาดสีตัวอักษรสีขาวบนพื้นสีเขียวอ่อน ยางแท่ง STR 10 จะใช้แถบคาดสี น้ำตาล ยางแท่ง STR 10CV จะใช้แถบคาดตัวอักษรสีขาวบนพื้นน้ำตาล เป็นต้น (ตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 แถบคาดสีประจำชั้นยางแท่งไทยชั้นต่าง ๆ

ชั้นยางแท่ง	สีประจำชั้นยาง
STR XL	ฟ้า
STR 5L	เขียวอ่อน
STR 5	เขียวอ่อน
STR 5CV	ตัวอักษรขาวบนพื้นเขียวอ่อน
STR 10	น้ำตาล
STR 10CV	ตัวอักษรขาวบนพื้นน้ำตาล
STR 20	แดง
STR 20CV	ตัวอักษรขาวบนพื้นแดง

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2538: 9)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 7 มาตรฐานยางแท่งไทยชนิดต่าง ๆ ในปัจจุบัน

สมบัติ/ชั้นยาง	STR XL	STR 5L	STR 5	STR 5 CV	STR 10	STR 10 CV	STR 20	STR 20 CV
ปริมาณสิ่งสกปรก, เปอร์เซ็นต์ไม่เกิน	0.02	0.04	0.04	0.04	0.08	0.08	0.16	0.16
ปริมาณเถ้า, เปอร์เซ็นต์ไม่เกิน	0.40	0.40	0.60	0.06	0.60	0.60	0.80	0.80
ปริมาณไนโตรเจน, เปอร์เซ็นต์ไม่เกิน	0.50	0.60	0.60	0.06	0.60	0.60	0.60	0.60
ปริมาณสิ่งระเหย, เปอร์เซ็นต์ไม่เกิน	0.80	0.80	0.80	0.80	0.80	0.80	0.80	0.80
ความอ่อนตัวเริ่มแรก, ไม่ต่ำกว่า	35.00	35.00	30.00	-	30.00	-	30.00	-
ดัชนีความอ่อนตัว, ไม่ต่ำกว่า	60.00	60.00	60.00	60.00	50.00	50.00	40.00	40.00
สี วัดด้วยโลวิบอนต์ไม่เกิน	4.00	6.00	-	-	-	-	-	-

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2538: 2)

017437

การผลิตยางแท่ง

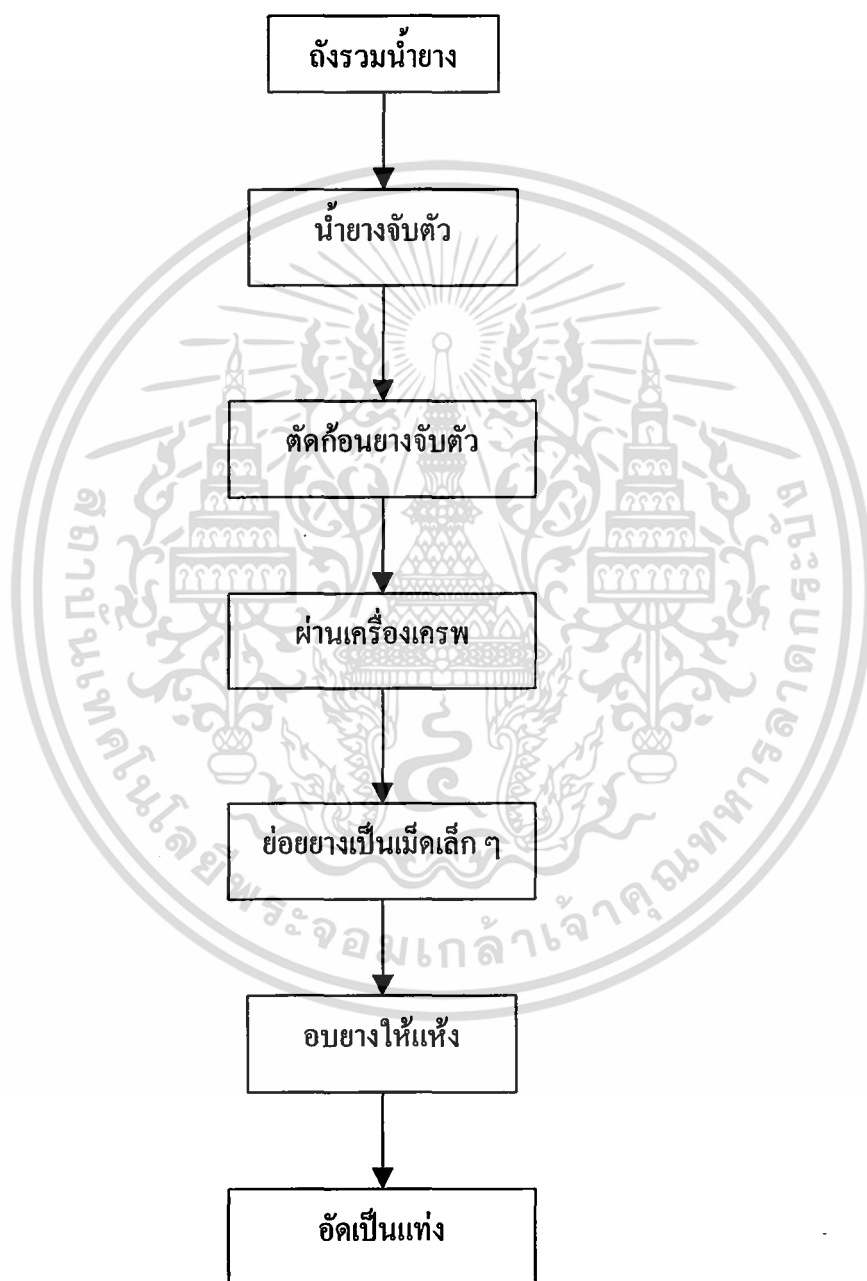
การผลิตยางแท่งจากน้ำยางสด

ขั้นตอนการผลิตยางแท่งที่ใช้วัตถุดิบเป็นน้ำยางสด เริ่มต้นจากรวบรวมน้ำยางสดจากสวนยาง ทำการคัดเลือกน้ำยางที่มีสีขาวสม่ำเสมอ จะต้องคำนึงถึงความสะอาดของภาชนะที่จะใส่ยาง การรักษาสภาพของน้ำยางสดด้วยการใส่สารป้องกันน้ำยางจับตัว และใช้สารป้องกันปฏิกิริยาของเอนไซม์ในน้ำยาง รวบรวมน้ำยางในถังพักเพื่อผสมให้น้ำยางที่มาจากที่ต่าง ๆ กัน มีความสม่ำเสมอเป็นเนื้อเดียวกัน แล้วจึงเจือจางน้ำยางด้วยน้ำสะอาด ทำให้น้ำยางจับตัวด้วยกรดฟอร์มิค นำก้อนยางที่จับตัวใหม่ ๆ ผ่านเครื่องรีดแผ่นเครพ ผ่านเครื่องจักรประมาณ 3-4 ครั้ง ล้างกรดที่อาจเหลือค้างอยู่ด้วยการปล่อยน้ำสะอาดลงไป ตัดย่อยเป็นชิ้นหรือเม็ดเล็ก ๆ ให้มีพื้นผิวมาก สามารถระบายความชื้นออกได้เร็วขณะอบแห้ง เม็ดยางที่ย่อยเป็นเม็ดเล็ก ๆ แล้ว จะนำมาบรรจุแบบหลวม ๆ ในกระบะ ให้ยางกระจายในกระบะใส่ยาง ไม่ให้ยางเกาะกันเป็นก้อนนำไปเข้าเครื่องอบยางให้แห้งที่อุณหภูมิประมาณ 100-125 องศาเซลเซียส เม็ดยางจะถูกทำให้แห้งโดยการไล่น้ำและสิ่งระเหยที่มีอยู่ในยางออกไปด้วยความร้อน ใช้ระยะเวลาประมาณ 3-4 ชั่วโมง การอบยางควรอบยางให้แห้งในครั้งเดียว มิฉะนั้นต้องอบใหม่อีกครั้ง หากจำเป็นต้องอบใหม่อีกครั้ง ควรทำให้ง่ายชุ่มด้วยน้ำอีกครั้งหนึ่งเพื่อป้องกันยางแข็ง ในกรณีที่กรรมที่ยางในกระบะบางส่วนไม่แห้ง อาจใช้เวลาในการอบยางชุดนั้นนานไปอีกเล็กน้อย แล้วเป่าลมเย็น หรือหึ่งให้ง่ายเย็นประมาณ 60 องศาเซลเซียส แล้วนำไปอัดเป็นแท่ง ต่อไป (ภาพที่ 1)

การผลิตยางแท่งจากยางก้อนจับตัว

การผลิตยางแท่งจากยางก้อนจับตัว หรือยางแห้ง มีวิธีการคือการขจัดสิ่งปลอมปนทั้งหลายที่ติดมากับยางก้อนจับตัวออก วิธีการปฏิบัติในการขจัดสิ่งสกปรก ประกอบการหมักแช่น้ำเป็นเวลาประมาณ 5-6 วัน เพื่อชะล้างสิ่งสกปรกที่ติดอยู่ในยาวให้เกิดการพองตัวและหลุดออกง่ายขึ้น นอกจากนั้นยังเป็นการทำให้ง่ายนิ่มและคลายจากที่ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน สำหรับยางที่มีก้อนขนาดใหญ่ จำเป็นต้องมีการตัดเป็นชิ้นเล็ก ๆ ก่อน เพื่อทำความสะอาดง่ายแต่ไม่ควรแช่ยางนานเกินไป เพราะจะทำให้ความอ่อนตัวของยางเริ่มแรก และดัชนีความอ่อนตัวหลังอบของยางต่ำลงได้ หลังจากใช้เครื่องจักรตัด ล้าง หลัจากกระบวนการแยกสิ่งสกปรกแล้วนั้น ตอนต่อจากนี้จะเหมือนกับขั้นตอนของการผลิตยางแท่งจากน้ำยางสด คือผ่านยางไปยังชุดเครื่องรีดเครพหลาย ๆ ครั้ง แล้วเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

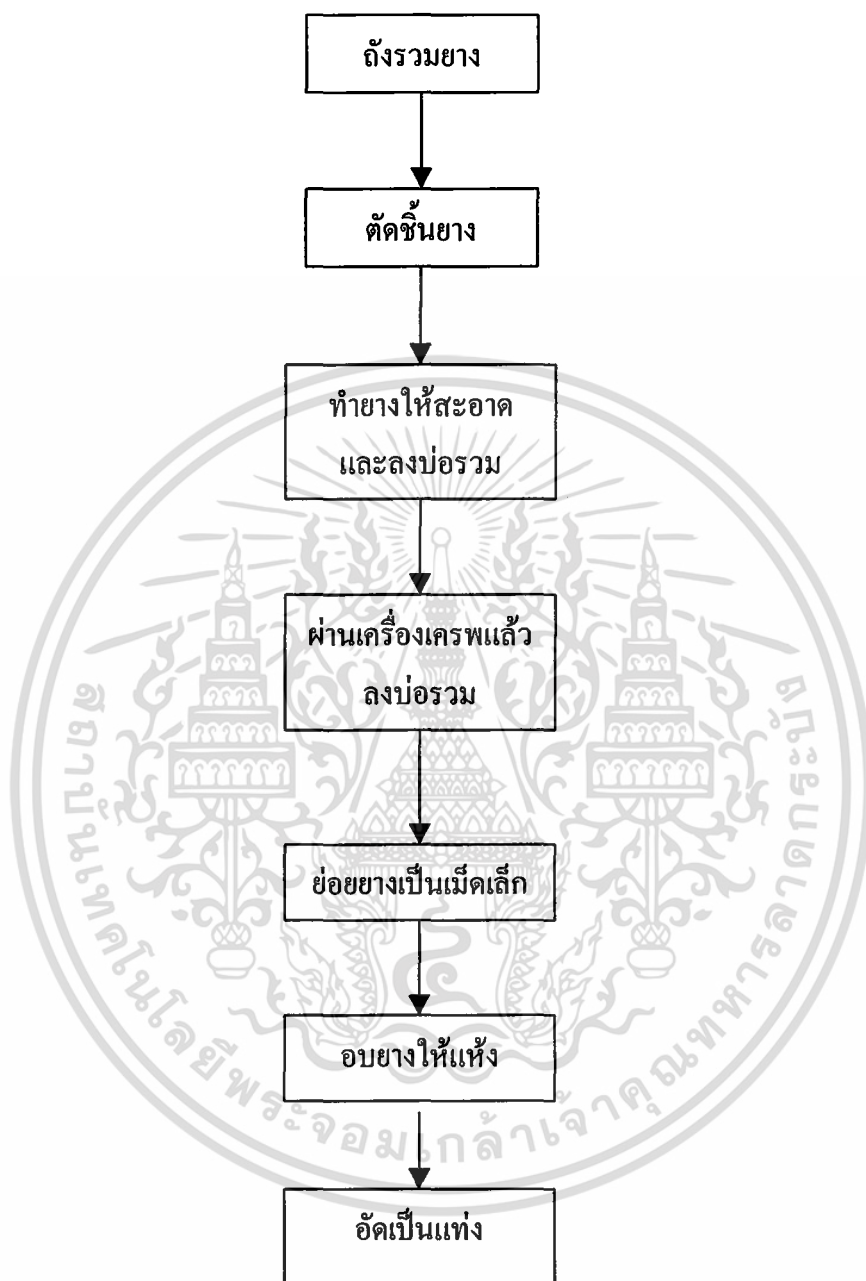
ปล่อยสู่ท่อพักขนาดใหญ่ มีน้ำไหลอย่างแรงให้ยางหมุนไปรอบ ๆ ยางจะถูกล้างและทำให้สะอาดขึ้นผ่านเครื่องจักรตัดย่อยอย่างเป็นชิ้นเล็ก ๆ ล้างด้วยน้ำสะอาด นำยางเข้าเครื่องอบยาง เป่าให้ยางเย็นลงแล้วนำมาอัดเป็นแท่ง (ภาพที่ 2)

ภาพที่ 1 ขั้นตอนการผลิตยางแท่งจากน้ำยางสด

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2538: 3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2 ขั้นตอนการผลิตยางแท่งจากยางจับก้อนหรือยางแห้ง
ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2538: 3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยางแท่งเอสทีอาร์นั้นสามารถใช้ทั้งน้ำยางสด และยางที่จับตัวเป็นก้อน จึงต้องมีการกำหนดในมาตรฐานยางแท่งไทย ในยางแท่งชั้นต่าง ๆ (ตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตยางแท่งเอสทีอาร์

ชั้นยางแท่ง	วัตถุดิบที่ใช้
STR XL STR 5L	น้ำยางสด โดยตรงเท่านั้น
STR 5CV70 STR 5CV60 STR 5CV50	น้ำยางสด โดยตรงเท่านั้น
STR 5	น้ำยางสดหรือยางแผ่นดิบ
STR 10 STR 20	ยางก้อนที่จับตัว เช่น ยางแผ่นดิบ ก้อนยางก้นถ้วย
STR 10CV STR 20CV	ยางก้อนที่จับตัว เช่น ยางแผ่นดิบ ก้อนยางก้นถ้วย

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2538: 3)

การอัดยางแท่ง

หลังจากการอบยางแท่งแล้ว มีการอัดยางให้เป็นแท่งแล้วห่อยางด้วยพลาสติก เก็บเป็นตัวอย่างเพื่อทดสอบคุณภาพและออกใบรับรองคุณภาพของยางแท่งก่อนส่งจำหน่าย การบรรจุหีบห่อ โดยทิ้งยางให้มีอุณหภูมิประมาณ 60 องศาเซลเซียส (เพื่อป้องกันการเกิดไอน้ำภายในถุง) นำมาชั่งน้ำหนักให้ตรงกับน้ำหนักยางแท่งมาตรฐาน คือมีน้ำหนัก 33.30 กิโลกรัมต่อแท่ง มีขนาดยาว 670 กว้าง 330 หนา 170 มิลลิเมตรด้วยเครื่องอัดไฮดรอลิก ใช้แรงอัดขนาด 30-70 ตัน เวลาที่ใช้ในการอัด 1-4 นาทีแล้วลำเลียงยางแท่งผ่านเครื่องตรวจสอบโลหะอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้แน่ใจว่า ยางไม่มีสิ่งแปลกปลอมที่เป็นโลหะอยู่ กระบะใส่ยางสำหรับอัดยางแท่งควรหล่อลื่นด้วยน้ำมันละหุ่งหรือสนูเฮลว ซึ่งผสมกับสารป้องกันเชื้อรา

ยางแท่งเมื่อออกจากเตาใหม่ ๆ หรือขณะร้อนจะไม่นิยมนำมาอัดเป็นแท่ง เนื่องจากสมบัติของยางบางอย่างอาจเสียไป เช่น ค่าดัชนีความอ่อนตัวของยาง ยางที่นำมาบรรจุลงในถุงพลาสติกพอลิเอทิลีนจะมีความชื้นหรือหยดน้ำเล็ก ๆ เกิดขึ้นภายในถุงพลาสติก เป็นสาเหตุของการเกิดราขึ้นที่ยางแท่งได้ ถุงพลาสติกที่ใช้บรรจุยางแท่งจะมีขนาดยาว 6 เซนติเมตรและกว้าง 9 เซนติเมตร (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2538: 12)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การบรรจุหีบห่ออย่างแท้จริง

การใช้พลาสติกห่ออย่างแท้จริง เป็นพลาสติกพอลิเอทิลีนหรือโพลีรีน ชนิดความหนาแน่นต่ำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. คุณสมบัติของพลาสติก

อุณหภูมิจุดหลอมตัว (ไม่เกิน)	109	องศาเซลเซียส
สามารถผสมเข้ากับยางได้ที่อุณหภูมิ (ไม่เกิน)	110	องศาเซลเซียส
ความหนา	0.03-0.04	มิลลิเมตร

2. ขนาดของพลาสติก

2.1 พลาสติกที่ใช้ห่ออย่างแท้จริงเป็นชนิดใส กว้าง 60 เซนติเมตร ยาว 90 เซนติเมตร

2.2 พลาสติกที่ใช้พันยางเป็นชนิดสีขาวทึบแสงกว้าง 5 เซนติเมตร และระบุรายละเอียด ตามข้อกำหนดมาตรฐานยางแห่งประเทศไทย การห่ออย่างกระทำได้ 2 วิธี คือ

1. ใช้แถบพอลิเอทิลีนชนิดสีขาวทึบแสงพันรอบแท่งยางแล้วห่อด้วยพลาสติกชนิดใส
2. ห่อด้วยพลาสติกชนิดใสที่พิมพ์รายละเอียด เช่นเดียวกับแถบพันแท่งยาง

อุณหภูมิของยางแท่ง เมื่ออัดยางเป็นแท่งแล้วและก่อนห่ออย่างแท้จริง อุณหภูมิภายในแท่งจะต้องต่ำกว่า 60 องศาเซลเซียส จึงทำการห่อและเย็บปากถุงพอลิเอทิลีนให้ติดกันเรียบร้อยด้วยเครื่องเย็บพลาสติกหรือหัวแรงบังคับก็ได้ ห้ามติดกาว

ขนาดของถังบรรจุยาง แท่งที่ใช้บรรจุยางแท่งขนาดมาตรฐาน ต้องมีความแข็งแรงทนทาน สามารถรองรับน้ำหนักยาง 1 ตัน ซึ่งมีจำนวน 30 แท่ง มีขนาดกว้าง 110 เซนติเมตร ยาว 142.50 เซนติเมตร สูง 91.50 เซนติเมตร หรือน้ำหนักและขนาดอื่นนอกเหนือจากนี้ ตามสถาบันวิจัยยางอนุญาต กรณีที่ใช้ไม่ประกอบเป็นถัง จะต้องเป็นไม้ใหม่ที่ผึ่งแล้ว และปราศจากแมลงทำลายไม้และแมลงชนิดอื่น ๆ ไม่มีเปลือกไม้และกะพี้ ตะปูที่ใช้ตอกต้องมีเส้นผ่านศูนย์กลางไม่ต่ำกว่า 2.50 มิลลิเมตร และยาว 60 มิลลิเมตร แถบแม่เหล็กที่ใช้รัดถังไม้ควรมีขนาดไม่ต่ำกว่าขนาดดังต่อไปนี้ คือ กว้าง 16 มิลลิเมตร หนา 0.55 มิลลิเมตร สามารถต้านทานแรงดึง 580 กิโลกรัม หรือแถบรัดชนิดอื่นที่สามารถต้านทานแรงได้ในระดับเดียวกัน (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2538: 12-13)

การบรรจุแท่งยาง ควรวางยางให้สามารถมองเห็นเครื่องหมายชั้นยางจากการวางทับซ้อนกันให้เป็นระเบียบภายในถังบรรจุยางแท่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การทำเครื่องหมาย

การทำเครื่องหมายแถบพันแท่งยาง มีรายละเอียดคือ

1. ผลิตภัณฑ์ของประเทศไทย
2. สัญลักษณ์ยางแท่งเอสทีอาร์ ของประเทศไทยใช้สามเหลี่ยมกลับหัว
3. ชั้นยางเอสทีอาร์
4. ตัวอักษรรหัสประจำโรงงาน
5. ชื่อบริษัทผู้ผลิต และน้ำหนักแท่งยาง

การทำเครื่องหมายข้างลึงบรรจุยาง การประทับตราเครื่องหมายบนลึงบรรจุยางแท่งจะต้องพิมพ์ หรือแกะตราประทับพิมพ์ หรือทาสีลงบนข้างลึงที่บรรจุยางแท่งโดยสีกรอบต้องเป็นสีเดียวกับรหัสสีประจำชั้นยาง การประทับตราจะกระทำโดยวิธีใด ๆ ก็ตามจะต้องมีรายละเอียดแสดงให้ทราบดังนี้

1. ชื่อบริษัทผู้ซื้อ
2. สัญลักษณ์ยางแท่งเอสทีอาร์
3. เลขที่ชุดของการผลิต
4. เลขที่ลึงบรรจุ
5. น้ำหนักรวม.....กิโลกรัม
6. น้ำหนักสุทธิ.....กิโลกรัม
7. เมืองท่าปลายทาง
8. เลขที่สัญญา
9. ผลิตภัณฑ์ของประเทศไทย
10. ชื่อบริษัทผู้ผลิต

การจำแนกชั้นยางแท่ง

โดยการหาจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องของยางธรรมชาติที่ผลิต โดยกรรมวิธีแบบดั้งเดิมธรรมดา ซึ่งล้วนอาศัยวิธีการจำแนกชั้นด้วยการตรวจลักษณะยางโดยสายตา ยางแท่งซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ของยางธรรมชาติได้ปรับปรุงวิธีการจำแนกชั้น โดยอาศัยการตรวจสอบสมบัติที่จำเป็นของยางตามวิธีมาตรฐานสากล หรือที่เรียกว่า เทคนิคคอดี เกรดดิ้ง (Technically Grading) วิธีการตรวจสอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตลอดจนข้อกำหนดชั้นต่าง ๆ ของยางแท่ง ผู้ผลิตยางแท่งจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่วางไว้ โดยองค์การมาตรฐานระหว่างประเทศ (International Organization for Standardization: ISO)

วิธีการโดยสังเขปในการจำแนกชั้นยางแท่ง คือ เมื่อผลิตได้ยางแท่งในขั้นก่อนห่อด้วยพลาสติก จะทำการสุ่มตัวอย่างยางร้อยละ 10 ของชุดผลิต การตัดอย่างให้ที่มุมตะแคงของยางแท่ง 2 มุม รวบรวมเก็บตัวอย่างแท่งละไม่ต่ำกว่า 250 กรัม ตัวอย่างยางเหล่านี้ถูกนำไปตรวจสอบสมบัติต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ ได้แก่

1. ปริมาณผง (dirt content)
2. ปริมาณ (ash content)
3. ปริมาณไนโตรเจน (nitrogen content)
4. ปริมาณสิ่งระเหย (volatile matter content)
5. ความอ่อนตัวเริ่มแรก และดัชนีความอ่อนตัวของยาง (initial plasticity: Po and plasticity retention index: PRI)

ยางแท่งสามารถนำไปใช้งานได้หลายประเภทแยกตามชนิดของยางแท่ง คือ STR XL และ STR 5L ใช้เป็นส่วนประกอบในการผลิตของผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ เกษษกรรม การสัมผัสอาหาร ผลิตภัณฑ์ที่ต้องการแต่งเติมสีสรร เส้นด้ายยางยืด กาวยาง เทปติดพื้นรองเท้าและส่วนประกอบ เป็นต้น ส่วนยางแท่ง STR 20 ใช้เป็นส่วนประกอบในการผลิตของ ผลิตภัณฑ์ยางรถยนต์ ยางล้อรถรวมทั้งผลิตภัณฑ์ยางอะไหล่ ยางที่ใช้ในงานวิศวกรรมและใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมทั่วไป เป็นต้น (วารสาร, 2541: 4)

โครงสร้างทางต้นทุนการผลิตยางแท่ง

ฝ่ายวิจัยธุรกิจ ธนาคารกรุงไทย ส่วนของธุรกิจเกษตรได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทางด้านต้นทุน โดยหาข้อมูลจากการสอบถามผู้ที่เกี่ยวข้องและสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร ได้ผลว่าในการผลิตยางแท่งต้นทุนการผลิตส่วนใหญ่จะประกอบด้วยต้นทุนวัตถุดิบที่จะนำมาใช้ในการผลิตยางแท่งนั่นเอง ซึ่งในช่วงปี พ.ศ. 2537-2538 ที่ผ่านมามีปรับตัวสูงอย่างมาก โดยราคายางแผ่นดิบชั้น 3 ซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 97.90 สำหรับค่าใช้จ่ายในการผลิตได้เพิ่มขึ้นเป็นประมาณกิโลกรัมละ 1.70 บาท เนื่องจากค่าแรงงานและไฟฟ้ากับน้ำมันเพิ่มขึ้น ส่วนค่าใช้จ่ายในการส่งออกเพิ่มขึ้นเป็นกิโลกรัมละ 1 บาท เพราะค่าขนส่งและค่าใช้จ่ายสำนักงานสูงขึ้น ทั้งนี้ยังมีต้นทุนทางด้านภาษีการส่งออกยางแท่ง รวมต้นทุนในการผลิตยางแท่งรวมทั้งค่าใช้จ่ายในการผลิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การส่งออกและค่าภาษีส่งออก รวมแล้วต้นทุนในการผลิตของยางแท่งคือ 3.60 บาทต่อกิโลกรัม (ตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 ค่าใช้จ่ายในการผลิต ส่งออกและภาษีส่งออกโรงงานยางแท่งปี พ.ศ. 2538

ต้นทุน	บาทต่อกิโลกรัม
1. ค่าใช้จ่ายในการผลิต	1.70
ค่าแรงงาน	0.06
ค่าไฟฟ้าและน้ำมัน	0.40
ค่าวัสดุและอุปกรณ์	0.20
ค่าบำรุงรักษา	0.10
ค่าเสื่อม	0.40
2. ค่าใช้จ่ายในการส่งออก	1.00
ค่าขนส่ง	0.45
ค่าพิธีการศุลกากร	0.25
ค่าประกันภัย	0.05
ค่าใช้จ่ายสำนักงาน	0.25
3. ค่าภาษีส่งออก	0.90
เงินสงเคราะห์ปลูกแทน	0.90
อัตราอากรขาออก	ยกเว้น
4. รวม (1+2+3)	3.60

ที่มา: (ชัยวัฒน์, 2539)

ส่วนทางด้านสถาบันวิจัยยางได้มีการคิดคำนวณคิดต้นทุนของยางแท่ง แยกตามชั้นยาง 2 ชั้น คือ ยางแท่งชั้น STR 20 และยางแท่งชั้น STR 5L โดยชั้นยางแท่ง STR 20 มีต้นทุนในการผลิต 2.74 บาทต่อกิโลกรัม ส่วนชั้นยางแท่ง STR 5L มีต้นทุนในการผลิต 2.34 บาทต่อกิโลกรัม (สุภาพร และคณะ, 2541: 40)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงงานผลิตยางแท่ง

ในปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีโรงงานที่ผลิตยางแท่งทั้งหมด 44 โรงงาน (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541) กระจายอยู่ทั่วในภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย จะเห็นได้ว่า โรงงานยางแท่งจะตั้งอยู่ในแหล่งวัตถุดิบปลูกยางพาราเป็นจำนวนมาก และบางบริษัทมีโรงงานหลายสาขากระจายอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ (ตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 โรงงานผลิตยางแท่งในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2541

ชื่อบริษัท	วัตถุดิบ (ตัน/ปี)	กำลัง ผลิต (ตัน/ปี)	จำนวน คนงาน (คน)	ชนิดที่ ผลิต STR
จังหวัดชลบุรี				
บริษัท อีสเทิร์นรับเบอร์ จำกัด	14,900	14,000	190	20
จังหวัดตราด				
บริษัท สว่างลาเท็กซ์แอนด์รูบี้ไมนิ่ง จำกัด	5,700	600	45	5L 5
บริษัท ทยูเนี่ยนรับเบอร์โปรดักส์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด	5,200	1,800	40	5L
จังหวัดระยอง				
บริษัท ไทยลาเท็กซ์แอนด์โปรดักส์ จำกัด	4,800	1,500	30	5L
บริษัท อีสพารา จำกัด	3,500	1,900	30	5L
บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด	30,000	18,000	100	20
บริษัท ระยองบางกอกรับเบอร์ จำกัด	9,000	3,000	30	20
จังหวัดนครศรีธรรมราช				
บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด สาขาทุ่งสง	18,000	15,000	140	20
บริษัท ศรีเจริญรับเบอร์ จำกัด	24,000	1,500	20	5L
บริษัท ศรีตรังแอโกลอินดัสทรี จำกัด (มหาชน)	58,000	55,000	350	20
จังหวัดยะลา				
บริษัท ซี.บี.รับเบอร์ จำกัด	28,500	13,500	100	20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ชื่อบริษัท	วัตถุดิบ (ตัน/ปี)	กำลัง ผลิต (ตัน/ปี)	จำนวน คนงาน (คน)	ชนิดที่ ผลิต STR
บริษัท ยางไทยปิคนิค จำกัด	63,000	48,000	175	20
บริษัท ธารารับเบอร์ จำกัด	7,500	1,100	45	20
บริษัท โรงงานน้ำยางเบตง จำกัด	3,000	2,600	60	5L
จังหวัดสงขลา				
บริษัท อี ฮับ ฮวด จำกัด	5,500	5,000	70	20
บริษัท เต็กเลย์ทีทีอาร์ จำกัด	12,300	12,000	100	20
บริษัท จะนะน้ำยาง จำกัด	16,000	20,800	100	20
บริษัท หวาได้รับเบอร์ จำกัด	12,000	11,200	70	20
บริษัท ถาวรอุตสาหกรรมยางแท่ง จำกัด	31,000	31,200	200	5L 5 20
บริษัท ไทยเทครับเบอร์คอร์ปอเรชั่น จำกัด	38,500	37,500	250	20
บริษัท เอ็กซ์เซลรับเบอร์ จำกัด	38,500	3,500	220	20
บริษัท ยางไทยปิคนิค จำกัด สาขาบางกล้า	38,500	36,600	220	20
บริษัท ไทยฮั่วยางพารา จำกัด มหาชน สาขาบางกล้า	79,500	10,000	100	5L
บริษัท ฉลองอุตสาหกรรมน้ำยางขึ้น จำกัด	43,000	8,000	80	5L 5
จังหวัดชุมพร				
บริษัท ร่มโพธิ์หยก จำกัด	14,200	13,000	80	5L 20
จังหวัดสุราษฎร์ธานี				
บริษัท ยางไทยปิคนิค จำกัด สาขาสุราษฎร์ธานี	38,000	24,000	100	20
บริษัท วงศ์บัณฑิต จำกัด สาขาสุราษฎร์ธานี	150,000	68,000	300	20
บริษัท ยางไทยทวี จำกัด	14,000	13,000	130	20
บริษัท วงศ์บัณฑิต จำกัด สาขาพุนพิน	154,500	68,000	200	20
จังหวัดกระบี่				
บริษัท ยางไทยปิคนิค จำกัด สาขากระบี่	38,000	37,600	180	20

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ชื่อบริษัท	วัตถุดิบ (ตัน/ปี)	กำลัง ผลิต (ตัน/ปี)	จำนวน คนงาน (คน)	ชนิดที่ ผลิต STR
จังหวัดตรัง				
บริษัท นำรับเบอร์แอนด์ลาเท็กซ์ จำกัด	25,600	3,500	50	5L 5
บริษัท ไทยเทครับเบอร์คอร์ปอเรชั่น จำกัด	29,000	55,000	390	20
บริษัท ตรังลาเท็กซ์ จำกัด	53,000	7,000	130	5L 5
บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด สาขาตรัง	50,500	15,000	220	20
บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด สาขาสิเกา	55,000	53,000	250	20
จังหวัดภูเก็ต				
บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด สาขาภูเก็ต	35,000	18,000	170	20
บริษัท ยางไทยทวี จำกัด	24,500	9,000	100	20
บริษัท เมืองใหม่กัททรี จำกัด	45,000	7,000	40	5L 5
จังหวัดนครราชสีมา				
บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด สาขานครราชสีมา	32,000	30,000	200	20
จังหวัดปัตตานี				
บริษัท ช่วนชวน จำกัด	20,000	18,500	250	20
บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด สาขาปัตตานี	30,000	15,000	140	20
จังหวัดสตูล				
บริษัท หุ่นดำเสารับเบอร์ จำกัด	33,000	10,000	75	5L
จังหวัดพังงา				
บริษัท สุพารา จำกัด	18,000	5,940	35	5L 5
จังหวัดพัทลุง				
บริษัท พัทลุงพาราเท็กซ์ จำกัด	19,200	3,000	50	5L

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541ก)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การตลาดและการส่งออกยางแท่ง

การตลาดและการส่งออกยางพาราของประเทศไทย

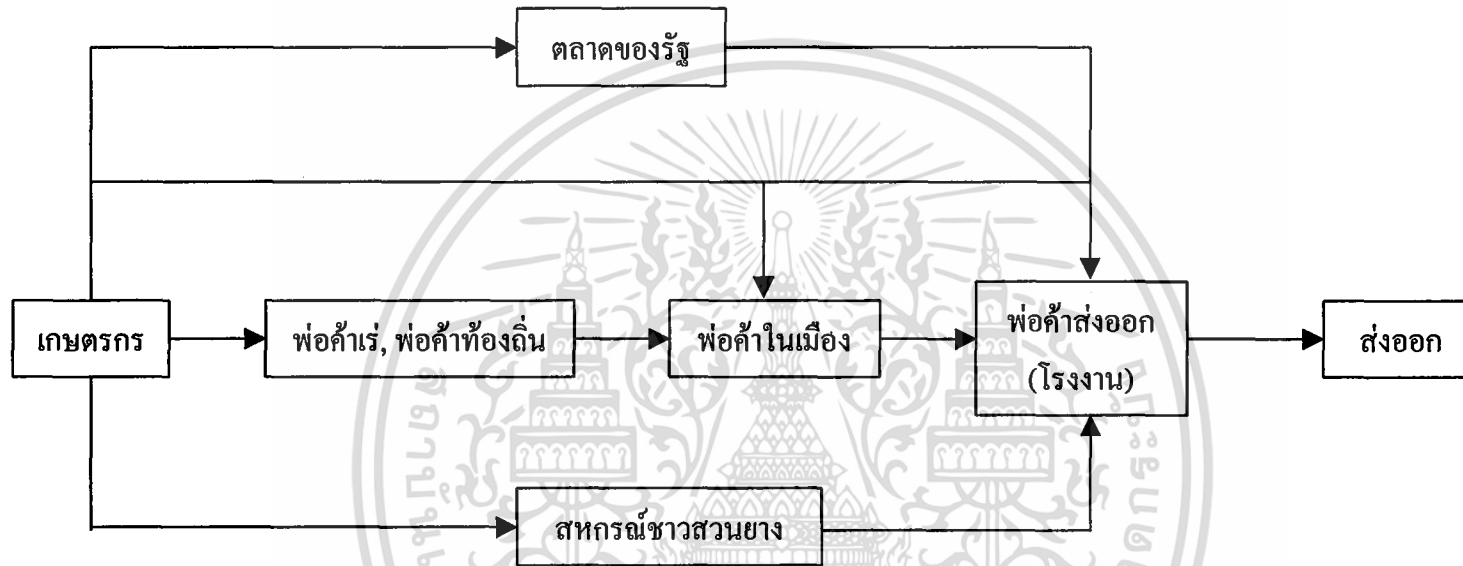
การตลาดยางพาราภายในประเทศ ประเทศไทยผลิตยางได้มากที่สุดในโลก แต่ตลาดค้าขายยางของไทยต้องขึ้นกับตลาดต่างประเทศ เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีตลาดค้าขายยางเป็นของตนเอง นอกจากนั้นระบบพ่อค้าคนกลางของประเทศไทยมีหลายขั้นตอน คือผ่านพ่อค้า ถึง 4-5 ขั้นตอน ซึ่งในแต่ละขั้นตอนก็มีการหักกำไรซึ่งทำให้เกษตรกรชาวสวน

วิธีการตลาดยางพารา

เนื่องจากโครงสร้างผลิตที่ประกอบไปด้วยชาวสวนรายย่อย ทำให้ตลาดยางพาราของไทยเป็นตลาดที่ประกอบด้วยพ่อค้าคนกลางเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะเป็นการซื้อขายเป็นทอด ๆ ตั้งแต่ชาวสวน พ่อค้าท้องถิ่น พ่อค้าในเมือง พ่อค้าส่งออก ขั้นตอนการซื้อขายระหว่างพ่อค้าท้องถิ่นและพ่อค้าในเมืองอาจจะเป็นการซื้อขายหลายทอดเป็นขั้น ๆ ก่อนเข้าสู่โรงงานเพื่อแปรรูปยางแผ่นดิบเป็นยางแผ่นรมควัน ขั้นตอนดังกล่าวแทบจะไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้ว่าจะมีการแทรกแซงจากรัฐบาลในการร่วมสนับสนุนการรวมกลุ่มของเกษตรกรเพื่อขายยาง หรือการตั้งตลาดกลางท้องถิ่น เพื่อรับซื้อหรือขายยางแต่ก็ยังมีกิจกรรมผ่านกระบวนการดังกล่าวน้อย ระบบการซื้อขายนั้นยังคงเป็น แบบเดิมคือประมาณร้อยละ 70 ของการซื้อขายยางพาราจากเกษตรกรนั้นผ่านมือค้าคนกลางไปสู่ผู้ส่งออกเสียส่วนใหญ่ ที่เหลือคือการซื้อขายผ่านตลาดกลางที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้น (ภาพที่ 3)

ยางพาราส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 90 จะส่งออกไปขายยังต่างประเทศในรูปของวัตถุดิบ (ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางเครพ) จะใช้อยู่ภายในประเทศเพียงแค่อ้อยละ 10 เท่านั้น ยางพาราเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญติด 10 อันดับแรกของสินค้าส่งออกของประเทศไทย ซึ่งยางพาราแปรรูปในรูปแบบต่าง ๆ สามารถนำรายได้เข้ามาสู่ประเทศไทยในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก ยางพาราเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญเป็นอันดับ 7 ของประเทศไทย ซึ่งมีมูลค่าการส่งออกในปี พ.ศ. 2540 ถึง 57,458.90 ล้านบาท (ตารางที่ 11)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3 วิธีการตลาดขางพารา
ที่มา: (ปรีชา, 2542)

ตารางที่ 11 มูลค่าและอัตราการขยายตัวของสินค้าออกสำคัญ 10 อันดับแรกของประเทศไทยปี พ.ศ. 2537-2541 (ม.ค.)

สินค้า	มูลค่าสินค้าส่งออกในปี พ.ศ. 2537-2541 (ล้านบาท)					อัตราการขยายตัว (ร้อยละ)			
	2537	2538	2539	2540	2541 (ม.ค.)	2538	2539	2540	2541 (ม.ค.)
1.เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ ส่วนประกอบ	94,590.20	131,241.90	167,673.90	220,303.50	26,622.40	38.70	27.80	31.40	82.60
2.เสื้อผ้าสำเร็จรูป	100,679.30	102,019.30	79,875.40	97,138.70	11,397.40	1.30	-21.70	21.60	98.10
3.ข้าว	39,187.30	48,626.80	50,734.80	65,094.40	9,485.80	24.10	4.30	28.30	128.60
4.แผงวงจรไฟฟ้า	45,310.80	58,181.80	58,538.60	75,837.80	8,861.90	28.40	0.60	29.60	69.40
5.โลหะมีค่าและของหุ้ม ด้วยโลหะมีค่า	1,165.50	1,875.80	1,569.90	17,531.90	8,018.30	60.90	-16.30	1,016.80	3,150.20
6.อัญมณี เครื่องประดับ	47,088.70	52,498.60	54,272.90	55,622.60	7,276.00	11.50	3.40	2.50	90.60
7.ยางพารา	41,824.00	61,260.70	63,373.00	57,458.90	6,683.10	46.50	3.40	-9.30	13.40
8.อาหารทะเลกระป๋อง	31,995.80	33,294.80	34,244.30	49,309.30	6,473.90	4.10	2.90	44.00	139.00
9.กุ้งสดแช่เย็น	49,155.60	50,302.00	43,404.50	47,184.90	5,778.20	2.30	-13.70	8.70	99.90
10.ยานพาหนะอุปกรณ์	33,348.60	27,760.60	29,230.90	48,513.70	5,433.50	-16.80	5.30	66.00	104.90
รวมสินค้า 10 รายการ	484,345.70	567,062.30	582,918.10	733,995.70	96,030.30	17.10	2.80	25.90	100.40
สินค้าอื่นๆ	653,255.90	839,247.80	828,121.20	1,072,936.30	123,104.50	28.50	-1.30	29.60	73.40
มูลค่าส่งออกรวม	1,137,601.00	1,406,310.10	1,411,039.90	1,806,932.00	219,134.90	23.60	0.30	28.10	84.30

ที่มา: (กระทรวงพาณิชย์, 2541)

ผู้ส่งออกอย่างมักเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่บริษัท เช่น บริษัท ช่วยชวน จำกัด บริษัท เหมืองยางไทยสิน จำกัด บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด บริษัท นุชนันทารา จำกัด และบริษัท พัฒนกิจรับเบอร์ จำกัด บริษัทเหล่านี้จะรับซื้อแผ่นยางดิบ น้ำยางสด เพื่อแปรรูปเป็นยางแผ่นรมควัน ยางแท่งและน้ำยางข้น เป็นส่วนมากและส่งออกสู่ตลาดโลกต่อไป แต่ต่อมาหลังปี พ.ศ. 2530 มีความตื่นตัวในการ ผลิตภัณฑ์อนามัยเพื่อป้องกันโรคเอดส์ ทำให้มีผู้ลงทุนตั้งโรงงานผลิตน้ำยางเข้มข้นเพิ่มมากขึ้น แต่โครงสร้างโรงงานนั้นส่วนใหญ่ยังคงเป็นโรงงานยางแผ่นรมควัน ขณะพบว่ามีโรงงานแปรรูปยางธรรมชาติ เป็นโรงงานยางแผ่นรมควัน 175 โรงงาน โรงงานยางแท่ง 44 โรงงาน โรงงานน้ำยางข้น 74 โรงงาน (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541: 96) โดยโรงงานบางโรงงานยังสามารถผลิตได้ทั้ง 3 ประเภท ขณะที่ข้อมูลจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนใน ปี พ.ศ. 2537 โดยพบว่ามีผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน 318 ราย โดยมีการลงทุนร่วมกับนักลงทุนต่างประเทศเพราะบริษัทต่างประเทศมีเทคโนโลยีในการผลิตและการตลาด

ผลผลิตยางธรรมชาติในประเทศไทยมีการส่งออกถึงเกือบร้อยละ 90 (ตารางที่ 11) ของผลผลิตรวมทั้งหมดในอดีต การส่งออกยางธรรมชาติจะกระทำผ่านนายหน้าซื้อขายยางที่ตลาดของประเทศสิงคโปร์ ซึ่งในสมัยก่อนบริษัทส่งออกจะต้องมีการคาดเดาราคาที่ต้องแม่นยำและมีข้อมูลข่าวสารที่มาก ดังนั้นบริษัทส่งออกในสมัยนั้นจึงอยู่ในกลุ่มพ่อค้าชาวจีน เช่น เต็กบีห้าง หรือ บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด ในปัจจุบัน ในสมัยนั้นมีพ่อค้าคนกลางเป็นจำนวนมากเป็นผู้ทำหน้าที่รวบรวมยางและขายยางให้กับผู้ส่งออก เนื่องจากการคมนาคมไม่ค่อยสะดวก ในเวลาต่อมาได้มีการค้าขายผ่านกรุงเทพ เนื่องจากการคมนาคมขนส่งที่สะดวกขึ้น บริษัทค้ายางเริ่มเข้ามาทำการติดต่อค้าขายผ่านกรุงเทพ แต่ประเภทของยางที่ส่งออกยางแผ่นรมควันขึ้น 3 โดยมีผู้ซื้อสำคัญคือประเทศญี่ปุ่น และเริ่มมีการขายตรงให้กับผู้ซื้อที่เป็น โรงงานผู้ผลิตสินค้าในต่างประเทศ

วิธีการขายตรงกับโรงงานผู้ผลิตในต่างประเทศนั้นกระทำได้โดยที่ โรงงานผู้ผลิตตั้งตัวแทนการซื้อขายโดยตรงและตัวแทนเหล่านี้ก็จะทำหน้าที่ติดต่อกับผู้ส่งออกชาวไทยและทำการตกลงราคากัน ซึ่งผู้ส่งออกประเทศไทยจะใช้วิธีการเก็งราคาขางในตลาดโลกและทำการคำนวณกำไรขาดทุนก่อน การเก็งราคาเพื่อให้ได้กำไรสูงสุดและขาดทุนน้อยที่สุดนั้นผู้ส่งออกจะใช้วิธีการติดตามราคาขางตามตลาดสินค้าทางการเกษตรต่าง ๆ ทั่วโลกที่มีข้อมูลผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น สำนักข่าวรอยเตอร์จาก ประเทศสิงคโปร์ และจากอินเทอร์เน็ต จากนั้นจึงให้ฝ่ายการตลาดภายในประเทศแล้วถึงคำนวณกำไรขาดทุน ถ้าผู้ส่งออกเห็นว่าน่าจะได้กำไรจากการขายขางก็จะมีการตกลงทำสัญญาแล้วถึงเตรียมขางเพื่อที่ส่งมอบต่อไปหรืออาจเป็นการขายขางในสต็อกที่มีอยู่แล้วขั้นตอนการหาขางเพื่อขายให้ได้กำไรเป็น กลยุทธ์ทางการตลาดแต่ละราย แต่ประเด็นที่สำคัญยังคงอยู่ที่การคาดเดา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลยุทธ์ทางการตลาดแต่ละราย แต่ประเด็นที่สำคัญยังคงอยู่ที่การคาดเดาภาวะราคาภายในและตลาดโลกที่ค่อนข้างแม่นยำและการบริหารสต็อกยางของแต่ละบริษัทการค้าที่ยังคงเป็นการค้าในตลาดสินค้าทางการเกษตร ต่อไปคือ ชื่อภายในราคาต่ำและนำไปขายในราคาแพง นอกจากนี้แล้ว โครงสร้างการผลิตภายในประเทศชาวสวนเริ่มมีการรวมกันขง เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าทั้งหมดนี้เป็นเพราะ

1. การแข่งขันที่เพิ่มขึ้นเนื่องจาก การคมนาคมที่ดีขึ้น รัฐบาลมีการตั้งตลาดกลางยางพารา และเกษตรกรเริ่มมีการกลุ่ม (เนื่องจากเห็นว่าขายได้ราคาดีขึ้นและการพัฒนาคุณภาพสูงขึ้น)
2. มีน้ำยางเพิ่มสูงขึ้น ไม่คุ้มค่าที่จะทำเป็นยางแผ่น เนื่องจากมีโรงงานน้ำยางขึ้นเพิ่มจำนวนมาก และเหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปเนื่องจากค่าแรงสูงขึ้น

มูลค่าการส่งออกยางธรรมชาติของประเทศไทย (ตารางที่ 12) จะเห็นได้ว่ามูลค่าการส่งออกและอัตราการเติบโตของมูลค่าการส่งออกมีการเพิ่มขึ้นอย่างมากในปี พ.ศ. 2537-2538

ตารางที่ 12 มูลค่าส่งออกยางธรรมชาติแปรรูปของประเทศไทย

ปี พ.ศ.	มูลค่าการส่งออก (ล้านบาท)	อัตราการเติบโตของมูลค่าการส่งออก (ร้อยละ)
2530	19,682.50	25.50
2531	27,011.70	27.10
2532	25,312.70	-6.70
2533	23,300.70	-8.60
2534	25,226.70	7.60
2535	28,583.80	11.70
2536	28,422.40	-0.60
2537	41,350.60	31.30
2538	59,565.20	30.60

ที่มา: (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541: 100)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนค่า อาร์ซีเอ (Rate Collection Agency: RCA) ซึ่งเป็นค่าที่บอกให้ทราบว่าประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันมากน้อยเพียงใด ค่า RCA มากกว่า 1 แสดงถึงความสามารถในการส่งออกของสินค้าของประเทศนั้น ๆ ในตลาดโลก พบว่าค่า RCA ของยางธรรมชาติของประเทศไทยมีค่าเกิน 1 มาตลอดแสดงให้เห็นถึงความสามารถในเชิงแข่งขันด้านการส่งออกยางธรรมชาติของประเทศไทย และเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ส่งออกรายอื่น ๆ คือ ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย แม้ว่าประเทศไทยจะมีค่า RCA น้อยกว่าประเทศมาเลเซียในช่วงปี พ.ศ. 2530-2533 แต่ในช่วงปี พ.ศ. 2534-2537 ประเทศไทยก็มีค่า RCA มากกว่าประเทศมาเลเซีย แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบในการส่งออกยางธรรมชาติมากกว่าประเทศมาเลเซีย ส่วนประเทศอินโดนีเซียพบว่ามีกรณีเปรียบเทียบการส่งออกยางธรรมชาติของประเทศไทยเช่นกัน (ตารางที่ 12)

ตารางที่ 13 ค่า RCA ของผู้ผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญของโลก

ปี พ.ศ.	RCA-Thailand	RCA-Malaysia	RCA-Indonesia
2530	36.25	46.94	27.93
2531	30.21	43.29	27.41
2532	29.09	33.86	24.77
2533	30.49	29.81	24.38
2534	28.95	24.54	27.22
2535	30.09	20.03	25.59
2536	29.34	16.92	24.53
2537	29.81	15.87	25.33

ที่มา: (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541: 101)

ส่วนค่าดัชนีส่วนแบ่งตลาดคงที่ (Constant Market Share: CMS) อธิบายปัจจัยที่ทำให้การส่งออกยางธรรมชาติของประเทศไทยขยายตัวในช่วงปี พ.ศ. 2523-2537 (ตารางที่ 14) ว่าจากปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ผลจากการตลาดโลก เป็นผลที่เกิดจากการขยายตัวของตลาดโลกนั้น ประเทศไทยมีผลที่เป็นบวกตลอดทั้งช่วงเวลา แต่ในช่วงปี พ.ศ. 2528-2533 ประเทศไทยได้ส่วนแบ่งที่เกิดจากการขยายตัวของตลาดลดน้อยลง

2. ผลจากการกระจายตัวของตลาด เป็นผลทางด้านการตลาดของประเทศไทยพบว่าสูญเสียความสามารถทางด้านนี้ไปตามช่วงเวลา คือมีค่ากระจายตัวของตลาดลดลงเรื่อยสังเกตได้จากสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกหลายชนิดที่มีการพึ่งพาการส่งออกตลาดหลักเพียงใด

3. ผลจากการแข่งขัน ซึ่งผลจากการแข่งขันทางด้านการตลาดของประเทศไทยนั้น เริ่มดีขึ้นหลังจากช่วงปี พ.ศ. 2523-2528 เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวประเทศไทยมีค่าดังกล่าวเป็นลบ

4. ผลอื่น ๆ เนื่องจากผลต่างที่เป็นส่วนประกอบของอัตราส่วนแบ่งตลาดคงที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ดังนั้นผลที่ไม่สามารถอธิบายได้ของอัตราส่วนแบ่งตลาดคงที่จะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 14 ค่า CMS ของอุตสาหกรรมยางธรรมชาติ

CMS	ช่วงปี พ.ศ. 2523-2528	ช่วงปี พ.ศ. 2528-533	ช่วงปี พ.ศ.2533 –2537
ผลจากตลาดโลก	57.51	5.02	5.95
ผลจากการกระจายตัวของตลาด	-26.18	-37.30	-43.17
ผลจากการแข่งขัน	-64.51	1,291.10	2,068.04
ผลอื่นๆ	133.19	-1,158.83	-1,930.82
รวม	100.00	100.00	100.00

ที่มา : (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2541: 102)

ปริมาณการส่งออกของไทยในช่วง 9 เดือนแรกของปี พ.ศ. 2541 (มกราคม-กันยายน) มีปริมาณทั้งสิ้น 1,424,777 ตัน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2540 คิดเป็นร้อยละ 6.91 โดยแยกออกเป็นยางประเภทต่างๆ (ตารางที่ 15)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 15 ปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติในช่วงเดือนมกราคม-กันยายนของปี พ.ศ. 2540 และปี พ.ศ. 2541

ประเภท	ม.ค.- ก.ย.2540 (ตัน)	ม.ค.- ก.ย.2541 (ตัน)	เพิ่ม/ลด (ร้อยละ)
ยางแผ่นรมควัน	793,564	793,744	+ 0.02
ยางแท่ง	340,643	388,918	+14.17
น้ำยางข้น	162,330	187,592	+15.56
อื่น ๆ	36,185	54,523	+50.68
รวม	1,332,722	1,424,777	+ 6.91

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2542ค)

ประเทศที่นำเข้ายางจากประเทศไทย

ประเทศไทยส่งออกยางพาราไปยัง 67 ประเทศทั่วโลก โดยส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่นมากที่สุด รองมาเป็นประเทศจีน กลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศมาเลเซีย และประเทศเกาหลีใต้ (ตารางที่ 16) จะเห็นว่าปริมาณการส่งออกยางของประเทศไทยมีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกๆ ปี

ในการส่งออกยางของไทยไปประเทศต่าง ๆ ในช่วง 9 เดือนแรกของปี พ.ศ. 2541 ส่งออกไปประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสิงคโปร์ ประเทศมาเลเซีย ประเทศอิตาลี ประเทศอังกฤษ และประเทศฝรั่งเศส เพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่ค่อนข้างมาก ในขณะที่ยวกับการส่งออกไปประเทศญี่ปุ่น ประเทศเนเธอร์แลนด์ ประเทศไต้หวัน ประเทศจีน และประเทศเยอรมัน ก็ลดลงโดยสัดส่วนไม่น้อยเช่นกัน ประเทศที่ลดการนำเข้าเป็นสัดส่วนที่สูงที่สุดคือ ประเทศเยอรมันลดลงร้อยละ 23.11 รองลงมาคือประเทศจีนร้อยละ 16.62 ประเทศไต้หวันร้อยละ 11.11 ประเทศเนเธอร์แลนด์ร้อยละ 7.75 และประเทศญี่ปุ่นร้อยละ 6.95 ตามลำดับ ส่วนประเทศที่นำเข้ายางของประเทศไทยเพิ่มขึ้นเป็นสัดส่วนสูงที่สุดคือ ประเทศสิงคโปร์เพิ่มขึ้นร้อยละ 88.86 รองลงมาคือประเทศมาเลเซียร้อยละ 57.84 ประเทศอิตาลีร้อยละ 54.68 ประเทศสหรัฐอเมริการ้อยละ 29.55 ประเทศอังกฤษร้อยละ 29.07 ประเทศฝรั่งเศสร้อยละ 17.79 ตามลำดับ (ตารางที่ 17)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 ปริมาณยางส่งออกไปยังประเทศผู้ซื้อปลายทาง (เมตริกตัน)

ปี พ.ศ.	ญี่ปุ่น	จีน	สหรัฐฯ	มาเลเซีย	เกาหลีใต้	ยุโรป	อื่น ๆ	รวม
2530	401,830	133,480	92,889	28,944	24,360	65,296	126,413	873,212
2531	417,956	118,939	95,498	11,944	26,896	76,875	148,312	960,420
2532	466,419	194,271	98,398	17,771	34,683	116,649	172,389	1,100,580
2533	440,039	166,261	99,802	21,270	57,882	127,664	237,812	1,150,730
2534	477,761	188,648	127,022	17,357	51,974	140,065	229,119	1,231,946
2535	491,086	251,627	117,826	11,219	76,967	136,093	316,572	1,412,490
2536	477,010	240,691	183,653	63,008	78,329	152,037	202,055	1,396,783
2537	521,741	235,801	214,760	104,993	100,278	198,846	228,548	1,604,964
2538	561,766	150,317	231,859	108,404	95,758	214,849	272,580	1,635,530
2539	529,992	382,580	174,352	110,981	101,681	212,257	251,147	1,762,990
2540	563,195	299,924	239,595	131,737	122,395	209,804	270,498	1,837,118

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541ข: 10)

ตารางที่ 17 การเปลี่ยนแปลงของการส่งออกยางไปยังประเทศต่าง ๆ ของเดือนมกราคม-กันยายน
ของปี พ.ศ. 2540 และปี พ.ศ. 2541

ส่งออกลดลง		ส่งออกเพิ่มขึ้น	
ประเทศ	ร้อยละ	ประเทศ	ร้อยละ
ญี่ปุ่น	- 6.95	สหรัฐอเมริกา	+ 29.55
เนเธอร์แลนด์	- 7.75	สิงคโปร์	+ 88.86
ไต้หวัน	- 11.11	มาเลเซีย	+ 57.84
จีน	- 16.62	อิตาลี	+ 54.68
เยอรมัน	- 23.11	อังกฤษ	+ 29.06
		ฝรั่งเศส	+ 17.79

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2542ค)

การตลาดของยางแท่ง

อุตสาหกรรมผลิตยางแท่งขยงรถยนต์นับว่าเป็นตลาดในประเทศที่สำคัญมากที่สุดของโรงงานผลิตยางแท่ง ทั้งนี้ผลจากการปรับลดโครงสร้างภาษีนำเข้ารถยนต์ในปี พ.ศ. 2535 ทำให้ความต้องการซื้อรถยนต์สูงขึ้นเพราะราคาถูกลง ประกอบกับตลาดส่งออกยางรถยนต์ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างมาก ซึ่งจากการที่มีความต้องการยางรถยนต์เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ความต้องการยางแท่งเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตยางรถยนต์ขยายตัวเพิ่มขึ้นตามไปด้วยในอัตราสูงถึงร้อยละ 35.50 อย่างไม่กี่ตามในปี พ.ศ. 2537 และปี พ.ศ. 2538 อัตราการขยายตัวได้มีการชะลอตัวลดลงเหลือเพียงประมาณร้อยละ 7.30 เนื่องจากได้รับผลกระทบจากภาวะเงินเฟ้อที่สูงขึ้นซึ่งส่งผลให้อำนาจในการซื้อของใช้ลดลง (ชัยวัฒน์, 2539: 17)

ทางด้านขนาดตลาดของยางแท่ง มีมูลค่า 14,216 ล้านบาท โครงสร้างทางการตลาด (มูลค่า) ของยางแท่ง ในตลาดภายในประเทศ 12 เปอร์เซ็นต์ ส่วนตลาดการส่งออก 88 เปอร์เซ็นต์. (ชัยวัฒน์, 2539: 1)

บริษัทผู้ผลิตรายใหญ่

1. บริษัท ยางไทยปิภย์ได้ จำกัด ร้อยละ 38.80

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. บริษัท ไทยเทครับเบอร์คอร์ปอเรชัน จำกัด	ร้อยละ	9.00
3. องค์การสวนยางแห่งประเทศไทย	ร้อยละ	6.40
4. บริษัท วงศ์บัณฑิต จำกัด	ร้อยละ	5.70
5. ห้างหุ้นส่วนจำกัด อีสพารา	ร้อยละ	4.10

โครงสร้างตลาดภายในประเทศขึ้นอยู่กับอุตสาหกรรมการผลิตยางรถยนต์และจักรยานยนต์เป็นสำคัญ ส่วนตลาดอื่น ๆ ได้แก่ โรงงานล้อดอกยาง ผลิตภัณฑ์เปลือกหม้อเบตเตอรี รองเท้ายาง ยางรัดของและยางยึด เป็นต้น ทั้งนี้คาดว่าในปี พ.ศ. 2543 ความต้องการใช้ยางแท่งภายในประเทศจะเพิ่มขึ้นเป็น 81,800 ตัน ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 16.40 จากปี พ.ศ. 2538 (ชัยวัฒน์, 2539: 3)

ปริมาณการใช้ยางแท่งภายในประเทศจำแนกตามชั้นของยางแท่งนั้นจะเห็นได้ว่ายางแท่งชนิด STR 20 มีการใช้ภายในประเทศมากที่สุดคือในปี พ.ศ. 2540 มีปริมาณการใช้ถึง 45,910 ตัน หรือประมาณร้อยละ 70.06 ของปริมาณการใช้ยางแท่งภายในประเทศทั้งหมดในปี พ.ศ. 2540 รองลงมาเป็นชนิด STR 5L STR 5 STR 10 ตามลำดับและปริมาณการใช้ยางแท่งภายในประเทศนั้นมีแนวโน้มในการใช้เพิ่มมากขึ้นทุกปี ส่วนยางแท่งชนิด STR CV ประเทศไทยไม่นิยมใช้เลยเพราะหลังจากปี พ.ศ. 2535 แล้วไม่มีการใช้ยางแท่งชนิด STR CV อีกเลย (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ปริมาณการใช้ยางแท่งภายในประเทศจำแนกตามชั้นของยางแท่งปี พ.ศ. 2535-2540 (ตัน)

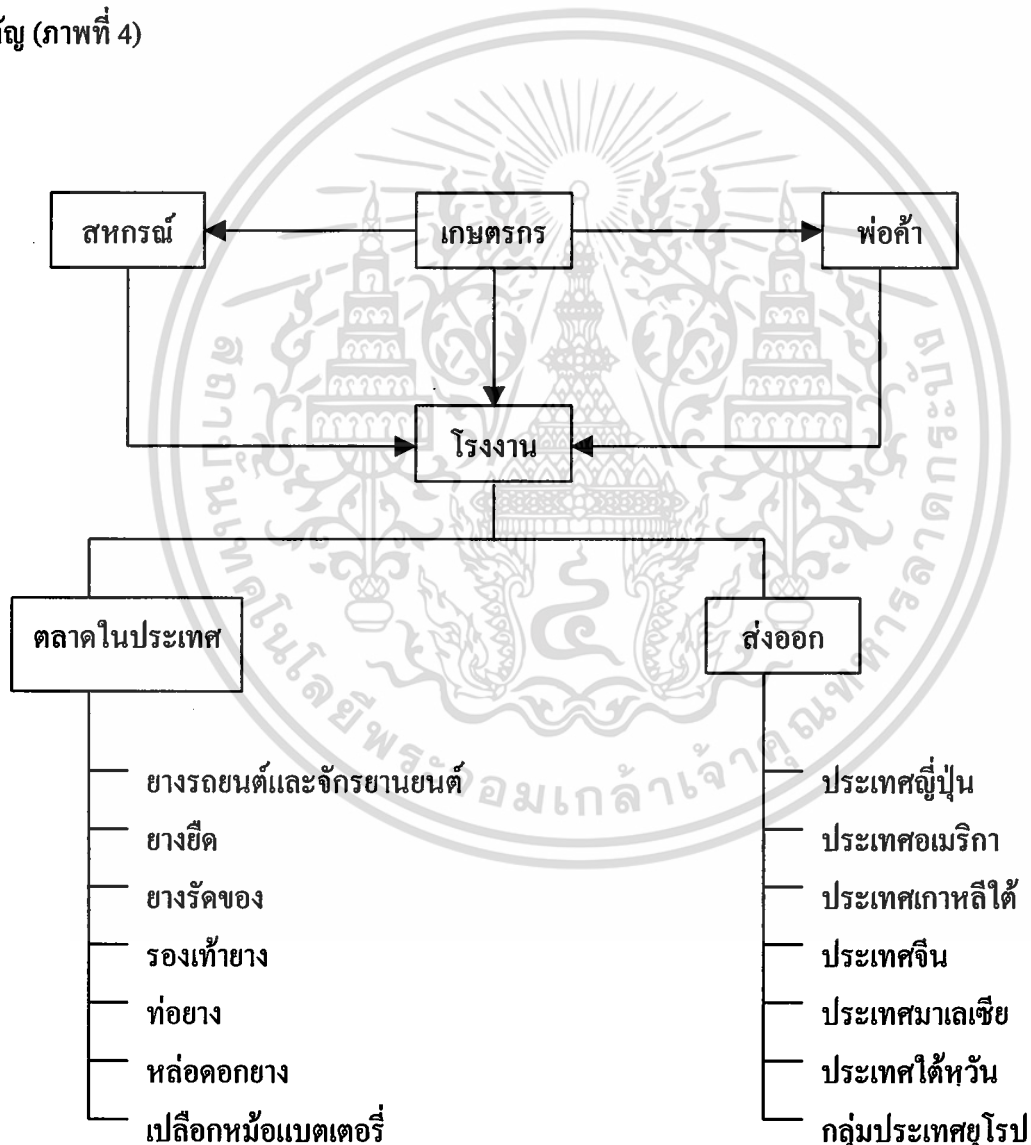
ชนิด/ปี พ.ศ.	2536	2537	2538	2539	2540
STR 5L	12,252	10,410	13,429	15,252	16,844
STR 5	1,228	1,914	2,500	1,898	1,852
STR 10	442	1,107	767	880	922
STR 20	25,158	26,337	30,995	44,687	45,910
STR CV	108	-	-	-	-
รวม	39,188	39,768	47,691	62,717	65,528

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541ค)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการตลาดของยางแท่ง

โรงงานจะรับซื้อ เศษยางหรือยางก้อนจากพ่อค้า ส่วนน้ำยางจะซื้อจากเกษตรกรหรือสหกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นของชาวสวนโดยตรงหรือจากพ่อค้าอีกทอดหนึ่ง ยางแท่งที่ผลิตได้ส่วนใหญ่ประมาณ ร้อยละ 88 จะส่งออกจำหน่ายไปยังต่างประเทศมีตลาดหลักคือประเทศญี่ปุ่นและประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เหลือจะขายในประเทศซึ่งมีโรงงานผลิตยางรถยนต์และจักรยานยนต์เป็นตลาดที่สำคัญ (ภาพที่ 4)

ภาพที่ 4 วิธีการตลาดยางแท่งของประเทศไทย

ที่มา: (ชัยวัฒน์, 2539: 16)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับราคา

ราคายางแท่งภายในประเทศจะเคลื่อนไหวขึ้นลงตามราคายางในตลาดโลก โดยเฉพาะที่ประเทศสิงคโปร์และประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นตลาดซื้อขายยางล่วงหน้าที่สำคัญของโลก เนื่องจากตลาดส่วนใหญ่เป็นตลาดส่งออก สำหรับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อราคายางได้แก่

1. ความต้องการ โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรมรถยนต์ของประเทศสหรัฐอเมริกาและยุโรป ซึ่งเป็นตลาดผู้ใช้ยางแท่งมากที่สุด หากภาวะเศรษฐกิจของประเทศดังกล่าวชะลอตัวก็จะส่งผลให้ความต้องการใช้ยางแท่งในการผลิตยางรถยนต์ลดลง และส่งผลกระทบต่อราคายางลดลง แต่ถ้าเศรษฐกิจของประเทศดังกล่าวขยายตัวเพิ่มขึ้นก็จะทำให้ราคายางแท่งสูงขึ้นตามไปด้วย
2. ฤดูกาล ราคายางแท่งในช่วงครึ่งปีแรกมักจะมีแนวโน้มสูงขึ้น เนื่องจากวัตถุดิบขาดแคลน เพราะเป็นช่วงฤดูผลัดใบของต้นยาง แต่ในช่วงครึ่งปีหลังราคาจะลดลงเพราะผลผลิตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น
3. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา หากค่าเงินริงกิตของประเทศมาเลเซียและรูเปียของประเทศอินโดนีเซียสูงขึ้นเมื่อเทียบกับเงินบาทก็จะส่งผลให้ราคายางแท่งของประเทศไทยเพิ่มขึ้น เนื่องจากผู้ใช้จะหันมานำเข้าจากประเทศไทยแทนมากขึ้นเพราะราคาถูกกว่า
4. การแทรกแซงของรัฐบาล โดยมอบหมายให้องค์การสวนยางแห่งประเทศไทยและสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเข้าแทรกแซงซื้อหากราคายางแผ่นดิบตกต่ำกว่ากิโลกรัมละ 25 บาท

การส่งออกยางแท่ง

สถานการณ์การส่งออกยางแท่งภาวะราคาอยู่ในเกณฑ์ที่ทรงตัวมาโดยตลอด ส่วนยางแผ่นรมควันราคามีความผันผวนค่อนข้างสูง เนื่องจากความแตกต่างทางด้านราคายางแท่งกับยางแผ่นรมควันในตลาดโลก ซึ่งยางแท่งราคาถูกกว่ายางแผ่นรมควัน ทำให้กลุ่มประเทศผู้ใช้ยางแผ่นรมควันรายใหญ่หันมาใช้ยางแท่งมากกว่ายางแผ่นรมควัน ในขณะที่ประเทศไทยผลิตยางแผ่นรมควันได้เป็นจำนวนมาก และในอนาคตเชื่อว่าตลาดยางแท่งจะมีอัตราการเติบโตเพิ่มขึ้นมาก ซึ่งจะสังเกตได้จากกลุ่มประเทศผู้ใช้รายใหญ่ของโลกอย่างประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศจีน ประเทศญี่ปุ่น และประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรปซึ่งมีนโยบายลดภาษีเครื่องจักรเพื่อปรับเปลี่ยนเครื่องจักรให้สอดคล้องกับการใช้ยางแท่งเป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปริมาณการส่งออกแยกตามประเภทตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2540 จะเห็นว่าประเทศไทยส่งออกรายทางแผ่นรมควันมากเป็นอันดับหนึ่ง รองมาเป็นยางแท่ง น้ำยางข้น ตามลำดับ และปริมาณการส่งออกยางแท่งนั้นมีแนวโน้มที่ดีคือการส่งออกยางมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นในทุก ๆ ปี ส่วนยางแผ่นรมควัน มีปริมาณการส่งออกที่ผกผันบางปีก็มีการส่งออกได้เพิ่มขึ้นบ้างลดลงบ้างไม่ค่อยแน่นอน แต่ถึงอย่างไรปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันก็ยังมีสูงที่สุด จากข้อมูลด้านปริมาณการส่งออกจึงสามารถทราบได้ว่าปริมาณการส่งออกยางแท่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในอนาคต (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 ปริมาณส่งออกแยกตามประเภท (เมตริกตัน)

ปี พ.ศ.	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น	อื่นๆ	รวม
2530	706,602	116,614	10,326	39,634	873,212
2531	692,316	121,763	53,228	39,113	906,420
2532	909,395	131,047	26,440	33,698	1,100,580
2533	938,025	136,509	46,160	30,096	1,150,790
2534	977,073	151,024	61,076	42,773	1,231,946
2535	1,068,943	239,178	69,106	35,623	1,415,850
2536	985,279	223,484	137,301	50,719	1,396,783
2537	1,106,098	299,467	131,888	67,511	1,604,964
2538	1,086,865	316,111	169,109	63,448	1,635,533
2539	1,180,181	324,311	202,869	55,629	1,762,990
2540	1,095,210	456,457	225,111	60,370	1,837,118

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541ข: 6)

ทางด้านมูลค่าการส่งออกแยกตามประเภทตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530-2540 จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมีมูลค่าการส่งออกยางแผ่นรมควันมากเป็นอันดับหนึ่ง รองมาเป็น ยางแท่ง น้ำยางข้น ตามลำดับ และมูลค่าการส่งออกยางแท่งมีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปีมีแนวโน้มที่ดี ส่วนยางแผ่นรมควันมีการเพิ่มขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของมูลค่าการส่งออกในทุก ๆ ปี เช่นกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าในปี พ.ศ. 2540 นั้นมีการเปลี่ยนแปลงมูลค่าการส่งออกลดลงจากปี พ.ศ. 2539 เป็นอย่างมาก ซึ่งอาจจะมีสาเหตุเนื่องมาจากการที่อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราของประเทศไทยนั้นตกต่ำลง (ตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 มูลค่าการส่งออกแยกตามประเภท (ล้านบาท)

ปี พ.ศ.	ยางแผ่นรมควัน	ยางแท่ง	น้ำยางข้น	อื่น ๆ	รวม
2530	16,349.40	2,581.42	257.69	495.49	19,684.00
2531	19,591.87	3,396.08	3,285.48	740.07	27,013.50
2532	21,178.67	2,763.33	966.83	375.95	25,285.78
2533	18,963.10	2,832.08	1,250.81	255.41	23,301.40
2534	20,032.82	3,284.21	1,639.45	272.01	25,228.49
2535	21,525.44	4,996.72	1,798.17	246.78	28,585.11
2536	19,929.47	4,342.59	3,835.66	31607	28,423.79
2537	29,416.49	7,720.68	3,933.38	281.97	41,352.52
2538	39,791.86	11,937.94	7,493.95	343.51	59,567.26
2539	41,657.83	11,639.32	7,874.78	129.14	61,301.07
2540	32,992.97	14,614.92	7,742.02	200.61	55,550.57

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541ข: 12)

ส่วนประเทศที่นำเข้ายางแท่งจากประเทศไทยมากที่สุดคือ ประเทศญี่ปุ่น รองมาคือประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศจีน ประเทศมาเลเซีย ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าประเทศที่นำเข้ายางแท่งของประเทศไทยจะเป็นประเทศแถบพื้นภาคเอเชียเป็นส่วนใหญ่เพราะตลาดส่งออกยางพาราของประเทศไทยจะเป็นตลาดในแถบเอเชียส่วนตลาดส่งออกยางพาราของประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย จะเป็นตลาดแถบกลุ่มประเทศยุโรป ปริมาณและการนำเข้ายางแท่งของแต่ละประเทศมีส่วนการนำเข้ายางแท่งที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาตลอดจนมาถึงปี พ.ศ. 2540 ในปี พ.ศ. 2541 มีการชะลอ

การส่งออกยางแท่งสังเกตจากประเทศนำเข้ามีอัตราส่วนการนำเข้ายางแท่งลดลงเนื่องเศรษฐกิจทั่วโลกชะลอตัว บางประเทศประสบปัญหาทางเศรษฐกิจจึงทำให้การผลิตสินค้าต่าง ๆ มีการลดการผลิตยางรถยนต์จึงทำให้เป็นสาเหตุให้มีการนำเข้ายางแท่งลดลงจากเดิมเล็กน้อย ประเทศญี่ปุ่นมีการส่งออกลดลงจาก 129,175.90 ตันในปี พ.ศ. 2540 ส่วนในปี พ.ศ. 2541 ลดลงเหลือ 100,435.40 ตันหรือถ้าพิจารณาอัตราส่วนยางพาราของประเทศไทยที่ส่งไปยังประเทศญี่ปุ่น ในปี พ.ศ. 2541 ประเทศญี่ปุ่นนำเข้ายางแท่งในสัดส่วนร้อยละ 22.90 ในปี พ.ศ. 2541 ประเทศญี่ปุ่นนำเข้าเพียงร้อยละ 21.60 ของยางพาราที่นำเข้าจากประเทศไทย ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่น ๆ ก็เช่นกัน สัดส่วนการนำเข้ายางแท่งจากประเทศไทยลดลงแต่ปริมาณการส่งออกรวมนั้นมีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอในทุกปี ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2535 จนถึงปี พ.ศ. 2540 ส่วนในปี พ.ศ. 2541 มีการส่งออกยางแท่งลดลงคือในปี พ.ศ. 2540 มีการส่งออกยางแท่ง 361,013 ตัน ลดลงเหลือ 311,859 ในปี พ.ศ. 2541 (ตารางที่ 22)

ชนิดของยางแท่งที่ส่งออกนั้นมีอยู่ 5 ชนิด STR 5L STR 5 STR 10 STR 20 และ STR CV ซึ่งชนิด STR 20 ทำสามารถส่งออกได้มากที่สุด รองลงมาเป็นยางแท่ง ชนิด STR 5L STR 10 STR CV และSTR 5 การส่งออกยางแท่ง โดยรวมแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นทุกปี (ตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 ปริมาณยางส่งออกยางแท่งของประเทศไทยจำแนกตามชั้นปี พ.ศ. 2536-2540 (ตัน)

ชนิด	ปี พ.ศ.				
	2536	2537	2538	2539	2540
STR 5L	5,795	5,414	7,839	4,434	9,345
STR 5	-	358	17	714	371
STR 10	95	1,692	6,361	7,836	13,365
STR 20	209,916	271,156	264,950	246,254	333,617
STR CV	364	-	115	365	4,315
รวม	216,170	278,620	279,282	259,603	361,013

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2541ค)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 22 ปริมาณยางแท่งของประเทศไทยส่งออกไปยังประเทศต่าง ๆ ปี พ.ศ. 2536-2541 (ตัน)

ประเทศ/ปี พ.ศ.	2536	2537	2538	2539	2540	2541
ญี่ปุ่น	88,693.50 (18.60)	97,045.60 (18.60)	93,557.70 (16.70)	89,392.80 (16.90)	129,175.90 (22.90)	100,453.40 (21.60)
สหรัฐอเมริกา	77,885.80 (42.40)	98,826.70 (46.00)	91,477.60 (39.50)	65,673.20 (37.70)	105,867.80 (44.20)	109,985.60 (41.60)
เกาหลีใต้	19,242.10 (24.50)	32,996.00 (32.90)	31,250.90 (32.60)	32,155.70 (31.60)	52,121.20 (42.60)	39,591.60 (36.00)
จีน	15,650.90 (6.50)	18,285.60 (7.80)	19,488.30 (13.00)	33,820.90 (8.80)	29,056.90 (9.70)	11,017.00 (5.10)
มาเลเซีย	7,475.90 (11.80)	4,617.10 (4.40)	5,715.60 (5.30)	3,310.60 (3.00)	3,255.80 (2.50)	2,188.20 (1.30)
ไต้หวัน	3,989.40 (9.30)	7,526.30 (17.10)	6,748.60 (16.90)	4,671.40 (11.80)	7,382.20 (14.90)	4,878.90 (13.40)
สิงคโปร์	233.20 (0.40)	147.40 (0.40)	405.40 (0.80)	-	443.20 (0.90)	221.80 (0.30)
ฮ่องกง	525.90 (2.30)	3,174.80 (6.20)	1,864.00 (3.80)	4,147.00 (7.00)	4,992.30 (8.40)	3,158.60 (6.20)
อื่นๆ	2,707.50	15,999.50	28,774.00	26,431.20	28,717.70	40,363.90
รวมยางแท่งส่ง	216,171.00	278,619.00	279,282.00	259,603.00	361,013.00	311,859.00
ออก						
รวมยางที่ส่ง	1,396,783.00	1,604,964.00	1,635,533.00	1,762,989.00	1,837,150.00	1,700,465.00
ออกทุกชนิด						

หมายเหตุ ¹ ตัวเลขในวงเล็บคิดเทียบเป็นร้อยละของยางประเทศไทยที่ส่งออกไปยังประเทศนั้น ๆ

² ตัวเลขปี พ.ศ. 2541 นับถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2541

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2542ก)

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 การส่งออกยางแท่งของประเทศไทยขยายตัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากผลผลิตยางของประเทศมาเลเซียลดลง เพราะรัฐบาลมีนโยบายลดพื้นที่ปลูกยางพาราโดยส่งเสริมให้ไปทำการเพาะปลูกปาล์มน้ำมันซึ่งให้ผลตอบแทนดีกว่าการปลูกยางพารา ประกอบกับความต้องการใช้ยางของประเทศมาเลเซียเพิ่มขึ้นทำให้ปริมาณการส่งออกยางของประเทศมาเลเซียลดลง ในช่วงปี พ.ศ. 2533-2536 การที่ประเทศมาเลเซียส่งออกยางแท่งลดลงเฉลี่ยร้อยละ 5.30 ต่อปีเหลือ 717,400 ตันจาก 908,500 ตันของปี พ.ศ. 2532 ทำให้ประเทศไทยสามารถส่งออกยางแท่งได้เพิ่มขึ้นเป็น 216,171 ตัน สูงขึ้นถึงร้อยละ 17 ต่อปี ในปี พ.ศ. 2538 การส่งออกยางแท่งของประเทศไทยก็เริ่มชะลอตัวโดยเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 0.30 ต่อปี เนื่องจากการส่งออกของประเทศมาเลเซียดีขึ้น เป็นผลจากราคายางที่ปรับตัวสูงขึ้นได้จูงใจให้หันกลับมาขยายการผลิตอีกครั้งหนึ่ง (ชัยวัฒน์, 2539: 18)

วิธีการกำหนดราคาของยางแท่งจะใช้ข้อมูลจากตลาดโลกหลาย ๆ ตลาดนำมาคิดหาค่าเฉลี่ยซึ่งข้อมูลทางด้านราคา ทางสำนักตลาดกลางยางพาราจะทำการคิดคำนวณและประกาศราคาให้ทราบเป็นราคาการซื้อขายยางแท่งล่วงหน้าโดยจะนำข้อมูล ด้านราคาของยางแท่งมาจากสำนักข่าวรอยเตอร์ประจำประเทศสิงคโปร์ (ตารางที่ 23) แสดงให้เห็นถึงราคาซื้อขายล่วงหน้าซึ่งประกาศจากสำนักตลาดกลางยางพารา สำนักตลาดกลางยางพาราเป็นซึ่งส่วนหนึ่งของสถาบันวิจัยยาง มีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษา ค้นคว้า วิจัย และพัฒนาตลาดกลางยางพารา ดำเนินงานด้านการตลาดกลางยางพารา ประสานงานและร่วมดำเนินงานกับองค์การสวนยางระหว่างประเทศ และตลาดยางที่สำคัญของโลก เช่น ตลาดประเทศสิงคโปร์ ประเทศญี่ปุ่น และอื่น ๆ มาเผยแพร่ข่าวสารการตลาดและราคายาง ทั้งในประเทศและต่างประเทศกำหนดราคายางและประกาศราคายางเป็นทางการของประเทศ ซึ่งราคาที่ทางสำนักตลาดกลางยางพาราได้กำหนดมานั้นสามารถยืดหยุ่นได้ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคนที่ผู้ส่งออกและผู้ซื้อตกลงกันเอง ในราคาที่พึงพอใจของทั้งสองฝ่าย โดยผู้ซื้ออาจมีข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มของราคายางว่าจะเป็นไปในทิศทางใดแล้วจึงเสนอราคากับผู้ส่งออกสินค้า นั้น โดยราคาที่ตกลงกันนั้นผู้ส่งออกยางแท่งเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการส่งมอบสินค้าทั้งหมด

จะเห็นได้ว่าราคาที่ตลาดกลางยางพาราได้ประกาศนั้นจะเป็นราคาซื้อขายล่วงหน้าประมาณ 1-2 เดือน และการส่งมอบยางแท่งของประเทศไทยจะมี 2 แห่งคือ ส่งมอบที่ทำเรือกรุงเทพกับทำเรือจังหวัดสงขลาซึ่งจากราคาที่สำนักตลาดกลางประกาศจะเห็นได้ว่าราคาของยางแท่งที่ส่งมอบ ที่ทำเรือกรุงเทพจะมีราคาสูงกว่าราคาที่ทำเรือจังหวัดสงขลาเล็กน้อยทั้งนี้เนื่องจากแหล่งผลิตวัตถุดิบและโรงงานยางแท่งของประเทศไทยส่วนใหญ่จะอยู่ทางตอนใต้ของประเทศจึงไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขนส่งมากเท่าที่ทำเรือกรุงเทพ และจะเห็นได้ว่าราคาซื้อขายยางแท่งล่วงหน้าในเดือนมีนาคมจะมีราคาสูงกว่าราคาของเดือนกุมภาพันธ์เล็กน้อย ข้อมูลในส่วนนี้จะทำให้เราทราบได้ว่าแนวโน้มราคายางแท่งจะเป็นไปในทิศทางใด ซึ่งการที่ราคา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ขึ้นด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของเดือนมีนาคมสูงกว่าราคาขางแห้งในเดือนกุมภาพันธ์ นั้นแสดงว่าราคาขางแห้งมีแนวโน้มราคาที่สูงขึ้นและการที่ขางแห้งและขางพาราชนิดอื่น ๆ นั้นต้องทำการซื้อขายล่วงหน้าเพราะว่าการส่งออกขางแห้งนั้นทำได้ทางเดียวคือส่งออก โดยทางเรือการเดินทางทางเรือจะต้องใช้เวลานานมากจึงจะถึงผู้ที่สั่งซื้อจึงต้องทำการซื้อขายล่วงหน้าขางแห้ง ให้ได้ราคา ณ เวลาที่ขางแห้งไปถึงยังผู้สั่งซื้อในประเทศต่าง ๆ

ตารางที่ 23 ราคาขางส่งออกเอฟโอบีของขางแห้ง (ประจำวันี่ 20 มกราคม พ.ศ. 2542)

ชนิดขางแห้ง	ราคาขางส่งออกเอฟโอบีส่งมอบ (บาทต่อกิโลกรัม)			
	เดือน กุมภาพันธ์ 2542		เดือน มีนาคม 2542	
	กรุงเทพ	สงขลา	กรุงเทพ	สงขลา
STR 5L	24.20	23.95	24.40	24.15
5	22.80	22.55	23.00	22.75
10	22.10	21.85	22.30	22.05
20	21.70	21.45	21.90	21.65

ที่มา: (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, 2542ข)

บทที่ 4

การพัฒนายางแท่งเพื่อการส่งออกและนโยบายรัฐบาล

การพัฒนายางแท่งเพื่อการส่งออก

แนวทางในการพัฒนายางแท่งนั้นจะต้องวิเคราะห์พิจารณาถึงธุรกิจของยางแท่งว่ามีจุดอ่อนและจุดแข็ง ตลอดจนโอกาสและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการผลิตยางแท่งเพื่อการส่งออก และจากจุดอ่อนจุดแข็งของธุรกิจ ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นจะเป็นนำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาการส่งออกยางแท่งของประเทศไทย

จุดแข็งของธุรกิจยางแท่ง

1. เป็นวัตถุดิบในการผลิตของอุตสาหกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมผลิตยางรถยนต์และจักรยานยนต์ซึ่งมีแนวโน้มที่จะขยายตัวในอัตราสูง
2. ตลาดส่งออกมีแนวโน้มสดใส เนื่องจากผลผลิตของประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นคู่แข่งสำคัญลดลง ประกอบกับความต้องการใช้ยางแท่งในตลาดโลกยังคงมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น
3. ปริมาณวัตถุดิบภายในประเทศมีจำนวนมาก และยังคงขยายตัวเพิ่มขึ้นทำให้ศักยภาพทางการผลิตอยู่ในระดับสูง

จุดอ่อนของธุรกิจยางแท่ง

1. การแข่งขันในการซื้อวัตถุดิบสูง โดยเฉพาะกับโรงงานยางแผ่นรมควันซึ่งมีจำนวนมากกว่าและมักประสบปัญหาการขาดแคลนในช่วงที่ต้นยางผลัดใบในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเมษายน
2. ความสามารถในการแข่งขันทางการตลาดต่ำกว่าประเทศอินโดนีเซีย และประเทศมาเลเซีย โดยเฉพาะในด้านคุณภาพและมาตรฐานของสินค้ายังไม่เป็นที่ยอมรับของตลาดนักเพราะยังขาดการวิจัยและการพัฒนาเทคโนโลยีในการผลิตและการตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ใช้เงินลงทุนสูง โดยเฉพาะทางด้านเครื่องจักรและอุปกรณ์ในการผลิต ทำให้ภาระค่าใช้จ่ายด้านดอกเบี้ยมีเป็นจำนวนมาก เสี่ยงต่อการขาดทุนหากภาวะตลาดไม่ดี

โอกาสและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

1. รัฐบาลมีนโยบายให้การส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมยาง และผลิตภัณฑ์ยางทำให้ความเสี่ยงในการลงทุนต่ำลง เพราะต้นทุนลดลงและศักยภาพทางการตลาดสูงขึ้น

2. ความต้องการยางรถยนต์และจักรยานยนต์ภายในประเทศซึ่งเป็นตลาดหลักของยาง มีการขยายตัวในอัตราสูง อันเป็นผลจากรายได้ของประชากรและการส่งออกที่เพิ่มขึ้นทำให้ความต้องการใช้ยางแท่งขยายตัวตามไปด้วย

3. ผลผลิตยางของประเทศมาเลเซียลดลง เนื่องจากประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานทำให้คู่ทางการขยายตลาดส่งออกแจ่มใส

4. ผลผลิตของประเทศอินโดนีเซียมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพราะยังมีแรงงาน และที่ดินเป็นจำนวนมาก ทำให้ประเทศไทยอาจประสบปัญหาในการส่งออกได้

แนวทางในการพัฒนายางแท่งของประเทศไทยเพื่อการส่งออก

1. ต้องมีการพัฒนาทางด้านคุณภาพในการผลิตยางแท่งให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับ เพราะถ้าคุณภาพยางแท่งของประเทศไทยมีคุณภาพที่ดีตรงกับความต้องการของตลาดโลก โดยโรงงานผลิตยางแท่งสามารถหาข้อมูลทางด้านคุณภาพ กฎเกณฑ์ น้ำหนักของยางแท่ง ขนาดของยางแท่ง วิธีการบรรจุหีบห่อ ข้อกำหนดต่าง ๆ ของยางแท่งเพื่อให้ถูกต้องตามที่กำหนดไว้เป็นมาตรฐานยางแท่งของประเทศไทยที่ได้ทำการปรับปรุงใหม่และประกาศใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2539 ซึ่งโรงงานผลิตยางแท่งสามารถหาข้อมูลเหล่านี้จากสถาบันวิจัยยางและหนังสือที่มีข้อมูลเกี่ยวกับยางแท่ง ซึ่งถ้าโรงงานผู้ผลิตยางแท่งของประเทศไทยสามารถทำได้มีคุณภาพถูกต้องตามข้อกำหนดก็จะทำให้มีประเทศที่ต้องการนำเข้ายางแท่งจากประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ยาง ควรมีการศึกษาวิจัยทดลองและพัฒนาการผลิตยางแท่งอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำมาปรับปรุงคุณภาพยางแท่งของประเทศไทยให้มีคุณภาพที่ดียิ่งขึ้นไป

3. ด้านวัตถุดิบ ต้องใช้วัตถุดิบที่เหมาะสมกับการผลิตยางแท่งชนิดต่าง ๆ ให้ถูกต้อง

4. ต้องมีการส่งเสริมและสนับสนุนการผลิตยางแท่งจากรัฐบาล เพราะการผลิตยางแท่งในประเทศไทยนั้นเพิ่งตั้งขึ้นได้ไม่นาน โรงงานส่วนใหญ่ก็เพิ่งสร้างขึ้นได้ไม่นาน โรงงานผู้ผลิตยางแท่งไม่ค่อยมีความชำนาญในการดำเนินกิจการเท่าที่ควร ตลอดจนคุณภาพยางแท่งของประเทศไทยยังไม่เป็นที่ยอมรับจากประเทศผู้นำเข้ายางแท่ง เท่ากับยางแท่งจากประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่ผลิตยางแท่งมาก่อนประเทศไทย มีเทคโนโลยีทางการผลิตและการตลาดที่ดีกว่าประเทศไทย รัฐบาลจึงควรที่จะมีบทบาทให้การส่งเสริมและสนับสนุนการแท่งเพิ่มมากขึ้น ควรมีหน่วยงานของรัฐบาลที่จะช่วยในการเผยแพร่ข้อมูลต่าง ๆ เช่น ในด้านการผลิตการตลาดและการส่งออกยางแท่ง ตลอดจนด้านเงินทุนในการตั้งโรงงานผลิตยางแท่งเพราะการตั้งโรงงานผลิตยางแท่งนั้นต้องใช้เงินลงทุนจำนวนมาก

5. เครื่องจักรที่ผลิตยางแท่งควรมีการพัฒนาคิดค้นขึ้นเองให้เหมาะกับประเทศไทย เพราะในปัจจุบันนั้น โรงงานผู้ผลิตยางแท่งของประเทศไทยต้องจะสั่งซื้อเครื่องจักรมาจากต่างประเทศ เช่น ประเทศมาเลเซีย เป็นต้น ถ้าสามารถคิดค้นเครื่องจักรที่ใช้ผลิตยางแท่งได้เองภายในประเทศจะเป็นการลดต้นทุนการผลิตยางแท่งภายในประเทศเองเพราะไม่ต้องนำเข้าเครื่องจักรจากต่างประเทศ เมื่อลดต้นทุนในการผลิตยางแท่งได้ ก็สามารถแข่งขันราคากับประเทศคู่แข่งทางการค้ายางแท่งของประเทศไทย

6. ควรมีการเผยแพร่ข้อมูลทางการตลาด ราคาของยางแท่งในสื่อต่าง ๆ ตลอดจนมีการนำเสนอข้อมูลไปยังตลาดโลกและประเทศที่นำเข้ายางแท่ง เช่น ทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ศักยภาพในการขยายตัวของตลาดยางแท่งของประเทศไทยยังอยู่ในระดับสูงโดยเฉพาะตลาดภายในประเทศ เนื่องจากผู้ผลิตรถยนต์และรถจักรยานยนต์รายใหญ่ของโลกทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา ยุโรป ประเทศญี่ปุ่น มีแนวโน้มการขยายตัวเข้ามาในเมืองไทยเพิ่มขึ้น ประกอบกับขณะนี้ประเทศคู่แข่งทางการค้ายางแท่งของประเทศไทยคือประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย นั้นประสบปัญหาทางการค้าการเมืองและเศรษฐกิจ ประเทศมาเลเซียได้มีนโยบายการผลิตยางพาราลดน้อยลงเนื่องจากมีการปลูกปาล์มน้ำมันแทนยางพารา ขณะที่มีการใช้ยางภายในประเทศมาเลเซียเพิ่มขึ้นจึงทำให้ยางที่ใช้ในประเทศมีไม่เพียงพอที่จะใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตล้อรถยนต์และชิ้นส่วนต่าง ๆ ที่ต้องใช้ยางในการผลิตและประเทศมาเลเซียยังต้องซื้อยางแท่งจากประเทศไทยไปเป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้าด้วย แต่อุปสรรคประสบปัญหาการแข่งขันในการส่งออกยางแท่งกับประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งทางประเทศอินโดนีเซียได้เปรียบประเทศไทยในด้านค่าแรงที่มีราคาถูกกว่ามากและเรื่องอัตราแลกเปลี่ยนที่มีค่าเงินถูกกว่าประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นโยบายของรัฐบาล

หน่วยงานรัฐบาลที่รับผิดชอบเกี่ยวกับยาง

รัฐบาลไทยมีบทบาทต่อเกษตรกรผู้ผลิตยางธรรมชาติโดยการให้หน่วยงานภายใต้กระทรวงต่างๆ รับผิดชอบดังต่อไปนี้

1. สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ทำหน้าที่ในการวิจัยพันธุ์ยางใหม่ๆ ที่ให้ผลผลิตสูงและต้านทานโรคได้ดี และมีบทบาทร่วมในการก่อตั้งและดูแลตลาดกลางยางพาราและตลาดท้องถิ่น และประสานงานการประกันราคาจากนโยบายของรัฐบาล

2. สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ทำหน้าที่ในการให้เงินสงเคราะห์แก่เกษตรกรในการปลูกยางพันธุ์ใหม่ที่ผลผลิตสูงทดแทนยางพันธุ์พื้นเมืองเดิมที่ให้ผลผลิตน้อย รวมถึงการก่อตั้งโรงงานรมควันยางและตั้งตลาดรับซื้อยางท้องถิ่นและประสานงานการประกันราคาจากนโยบายของรัฐบาล

3. องค์การสวนยาง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ทำหน้าที่ในการผลิตยางธรรมชาติโดยมีสวนยางเป็นของตนเองและประสานงานการประกันราคาจากนโยบายของรัฐบาล

4. คณะกรรมการดำเนินงานในการก่อตั้งตลาดล่วงหน้าสินค้าเกษตร โดยความรับผิดชอบของกรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์

5. คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักนายกรัฐมนตรี ทำหน้าที่ให้สิทธิพิเศษในการลงทุนในอุตสาหกรรมแปรรูปยางธรรมชาติ เช่น ยกเว้นภาษีการค้า ภาษีเครื่องจักรนำเข้า มีเงื่อนไขโดยย่อว่าการลงทุนนั้นจะต้องมีการส่งออกไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่ายอดขายทั้งหมด

นโยบายสนับสนุนการปลูกยางทดแทนนั้นทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่วนนโยบายส่งเสริมการลงทุนมีส่วนช่วยให้ไทยมีการผลิตและส่งออกผลิตภัณฑ์ยางมากขึ้นแทนที่จะส่งออกในรูปแบบแผ่นรมควันและยางแท่งเท่านั้น

สำหรับนโยบายในการแทรกแซงราคายางพาราโดยการรับซื้อจากเกษตรกรผ่านตลาดกลางนั้น ไม่สามารถทำให้ยางมีราคาสูงขึ้นมากนักทั้งนี้เพราะราคาภายในประเทศไทยถูกกำหนดด้วยราคาในตลาดโลก เนื่องจากยางส่วนใหญ่ถูกส่งออกและไทยไม่มีอำนาจกำหนดราคาในตลาดโลก หากจะมีการประกันราคาให้ได้ผลต้องมีการใช้งบประมาณจำนวนมหาศาล ซึ่งในการประกันราคาแต่ละครั้งรัฐบาลใช้งบประมาณจำนวนไม่มากนัก นอกจากนี้การรับซื้อของรัฐบาลนั้น ยังก่อให้เกิดต้นทุนทางสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื่องจากรัฐบาลต้องใช้เงินภาษีอากรของประชาชนมาใช้ในการรับซื้อยาง เพื่อทำให้ราคายางในตลาดสูงขึ้น แต่ก็ยังคงมีอุปสรรคบางประการที่ทำให้การแทรกแซงราคาของรัฐบาลไม่ได้ผล เช่น การกำหนดกฎเกณฑ์การรับซื้อที่ไม่กว้างพอทำให้เกษตรกรไม่มาขายยางกับทางรัฐบาล หรือการใช้งบประมาณจำนวนน้อยในการแทรกแซง การใช้งบประมาณจำนวนน้อยจะมีผลกระทบต่อราคาเพียงเล็กน้อย เพราะว่ายางธรรมชาติมีตลาดที่ใหญ่มาก นอกจากนั้น การใช้งบประมาณซื้อยางเข้าสู่สต็อกยังก่อให้เกิดปัญหาว่าเมื่อใดก็ตามที่รัฐระบายยางออกจากสต็อก ราคาในประเทศก็จะตกต่ำลง ดังนั้นจึงควรที่จะมีการพัฒนา และวิจัยการใช้เทคนิคการตลาด การจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทางการผลิตผลิตภัณฑ์ยางให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้

แผนปฏิบัติการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) เป้าหมายอัตราการขยายตัวของยางพาราในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 คือร้อยละ 2.44 และเมื่อแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 ผลการดำเนินงานในช่วงแผน 7 มีอัตราการขยายตัวของยางพาราร้อยละ 5.12 ส่วนในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 รัฐบาลมีนโยบายที่เกี่ยวข้องกับยางแท่งมีดังนี้คือ

โครงการสร้างโรงงานแปรรูปยาง (ระยะเวลาปี พ.ศ. 2541-2544) เพื่อเพิ่มปริมาณการผลิตยางแท่งที่โรงงานต่างๆ นิยมใช้เพิ่มขึ้น โดยร่วมลงทุนระหว่างองค์การสวนยางกับภาคเอกชนและเกษตรกรตั้งบริษัทผลิตและจำหน่ายยาง โดยก่อสร้างโรงงานผลิตยางแท่งภาคใต้ใน อำเภอเวียงสระ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ขนาด 10,000 ตันต่อปี จำนวน 1 โรง หน่วยงานที่รับผิดชอบคือองค์การสวนยาง โครงการผลิตยางแท่ง STR 5L และ STR CV ใช้งบประมาณ 24 ล้านบาทร่วมลงทุนกับเอกชน

กลยุทธ์การพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราและผลิตภัณฑ์

1. ควรสนับสนุนให้ผลิตยางแท่งแทนยางแผ่น เนื่องจากประเทศไทยส่งออกยางแผ่นประมาณร้อยละ 59 ของยางพาราที่ส่งออกและที่ส่งออกยางแท่งเพียงร้อยละ 26 ในขณะที่ตลาดยางแท่งยังมีความต้องการมาก มีสัดส่วนถึงร้อยละ 60 ของปริมาณการค้ายางในตลาดโลกนั้น ประเทศไทย มีส่วนแบ่งการตลาดในตลาดยางแท่งเพียงร้อยละ 13 และในระยะ 3-5 ปีข้างหน้าตลาดโลกจะใช้ยางแท่งเพิ่มขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพราะมีคุณภาพมาตรฐานที่แน่นอนกว่า ในขณะที่ความต้องการใช้ยางแผ่นจะลดลง ประเทศไทยจึงควรเร่งปรับการผลิตให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด

2. ควรปรับปรุงการบริหารการผลิตและคุณภาพสินค้าตามมาตรฐานสากล เพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อผู้บริโภคในด้านคุณภาพสินค้า

3. การวิจัยและพัฒนาด้านการผลิต โดยเน้นการผลิตภัณฑ์ยางแทนการส่งออกยางธรรมชาติ รวมทั้งปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีการผลิตเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของตลาด เช่น เทคโนโลยีการผลิตถุงมือยาง เป็นต้น ซึ่งความต้องการของตลาดโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในอนาคต

4. ส่งเสริมตลาดภายใต้เครื่องหมายการค้า (Brand Name) ของประเทศไทยเน้นคุณภาพมาตรฐาน โดยมีแผนการส่งเสริมการขายอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

5. หน่วยงานของรัฐบาลควรมีการประสานกันในการจัดทำข้อมูลด้านการตลาด กฎระเบียบนำเข้า และเผยแพร่ให้ผู้ประกอบการอย่างทั่วถึงและทันต่อเหตุการณ์

ห้องปฏิบัติการยางแท่ง เอสทีอาร์ที่ได้รับอนุญาตจากสถาบันวิจัยยาง

ตามที่นโยบายในการสนับสนุนและส่งเสริมให้เอกชนจัดตั้งห้องทดสอบยางแท่ง เอสทีอาร์ของตนเองรวมทั้งสามารถให้บริการแก่ผู้อื่นได้ เพื่อให้เอกชนมีบทบาทในการรับรองคุณภาพมากขึ้น ภายใต้การควบคุมกำกับของ สถาบันวิจัยยาง ปัจจุบันมีห้องทดสอบของเอกชนที่ได้รับการรับรองแล้ว 20 แห่ง โดยมีรายชื่อดังนี้

รายชื่อห้องปฏิบัติการยางแท่ง เอสทีอาร์ ที่ได้รับอนุญาตจากสถาบันวิจัยยาง

1. บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด มี 9 แห่ง

1.1 สาขา หาดใหญ่

1.2 สาขา ยะลา

1.3 สาขา ระยอง

1.4 สาขา นครราชสีมา

1.5 สาขา ปัตตานี

1.6 สาขา ภูเก็ต

1.7 สาขา สุราษฎร์ธานี

1.8 สาขา ตรัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1.9 สาขา หุ่นสง
2. บริษัท ยางไทยทวี จำกัด มี 2 แห่ง
 - 2.1 สาขา ภูเก็ต
 - 2.2 สาขา สุราษฎร์ธานี
3. บริษัท วงศ์บัณฑิต จำกัด มี 2 แห่ง
 - 3.1 สาขา ชุมทะเล
 - 3.2 สาขา พุนพิน
4. บริษัท ไทยเทครับเบอร์คอร์ปอเรชั่น จำกัด
 - 4.1 สาขา หาดใหญ่
 - 4.2 สาขา ตรัง
5. บริษัท ช่วยชวน จำกัด สาขา ปัตตานี
6. บริษัท เต็ก เลย์ ทีทีอาร์ จำกัด
7. บริษัท ซี บี รับเบอร์ จำกัด
8. บริษัท ระยองบางกอกรับเบอร์ จำกัด
9. บริษัท หวาไ้รับเบอร์ จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

ยางแท่งเป็นอุตสาหกรรมแปรรูปยางพาราประเภทหนึ่งที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว และทวีบทบาทที่สำคัญยิ่งขึ้นทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดส่งออก ยางแท่งเป็นที่ต้องการของตลาดส่งออกเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากยางแท่งสามารถนำไปใช้งานได้ง่าย ประหยัดแรงงานในการขนส่ง มีขนาดและคุณภาพที่แน่นอน แต่ในประเทศไทยนั้นยังไม่มีการผลิตยางแท่งมากนักเมื่อเทียบกับความต้องการยางแท่งที่เพิ่มขึ้น เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิตยางแท่งและคุณภาพยางแท่งของประเทศไทยก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับจากตลาดนำเข้ายางแท่งเท่าที่ควรเมื่อเทียบกับประเทศที่ผลิตยางแท่งมาก่อนคือประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย ในประเทศไทยยังคงนิยมทำยางแผ่นรมควันมากกว่าการผลิตยางแท่ง ทั้งที่ความต้องการของตลาดเปลี่ยนไป จึงควรที่จะพัฒนาการผลิตยางแท่งให้มีคุณภาพที่ดีขึ้นและปริมาณเพิ่มมากขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดโลกที่มีความต้องการยางแท่งเพิ่มมากขึ้น

การผลิตยางแท่ง ใช้วัตถุดิบในการผลิตมาจากต้นยางพารา ได้ทั้งนี้ยางสดและยางก้อนจับตัวผ่านกรรมวิธีต่าง ๆ ต้องควบคุมทั้งด้านคุณภาพ ขนาดของยางแท่งให้เป็นมาตรฐานเดียวกันของมาตรการยางแท่งของประเทศไทยที่มีการกำหนดโดยสถาบันวิจัยยาง ในการผลิตยางแท่งจะต้องมีผู้ที่มีความรู้ในการผลิตยางแท่งมาควบคุมการผลิตและจะต้องใช้เงินลงทุนสูงมากในการตั้งโรงงาน เพราะจะต้องสั่งซื้อเครื่องจักรมาจากต่างประเทศ ต้นทุนในการผลิตจนถึงการส่งออกยางแท่งซึ่งได้มาจากการศึกษาของธนาคารกรุงไทย คือ 3.60 บาทต่อกิโลกรัม ในปัจจุบันประเทศไทยมีการผลิตยางแท่งในประเทศไทยมีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับยางแผ่นรมควัน มีโรงงานผลิตยางแท่งเพียง 44 โรงงาน เมื่อเทียบกับโรงงานผลิตยางแผ่นรมควันที่มีถึง 175 โรงงาน ซึ่งโรงงานผลิตยางแท่งส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ใกล้กับแหล่งที่เพาะปลูกยางพาราเป็นจำนวนมากคือในภาคใต้และภาคตะวันออก

ในด้านการตลาดยางแท่งของประเทศไทยจะขึ้นอยู่กับอุตสาหกรรมผลิตยางรถยนต์ ผลผลิตยางแท่งของทั้งหมดจะใช้ภายในประเทศร้อยละ 12 ตลาดส่งออกไปยังต่างประเทศร้อยละ 88 ในการส่งออกจะผ่านบริษัทผู้ผลิตรายใหญ่ บริษัทที่ครองส่วนแบ่งการตลาดส่งออกยางแท่งมากที่สุด คือ บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด ถึงร้อยละ 38.80 ปริมาณการส่งออกยางแท่งมีเพิ่มขึ้นแทบทุกปี ยางแท่งชนิดที่มีการส่งออกมากที่สุดคือยางแท่งชั้น STR 20 ซึ่งในปี พ.ศ. 2540 ส่งออกยางแท่งเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชั้น STR 20 ไปยังประเทศต่าง ๆ ถึง 333,617 ตัน ประเทศที่นำเข้ายางแท่งจากประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งปริมาณการนำเข้ายางแท่งในปี พ.ศ. 2540 มีจำนวนสูงสุดถึง 129,175.90 ตัน เป็นสัดส่วนร้อยละ 22.90 ของยางทั้งหมดที่นำเข้าประเทศญี่ปุ่น สำหรับตลาดรองลงมาคือ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเกาหลีใต้ ประเทศจีน ประเทศมาเลเซียและประเทศไต้หวัน ตามลำดับ แต่ในปัจจุบันคุณภาพของยางแท่งจากประเทศไทยยังไม่ค่อยได้รับการยอมรับจากประเทศผู้นำเข้ายางแท่งเท่าที่ควร

จากการศึกษาพบว่าในด้านการผลิตยางแท่ง คุณภาพยางแท่งของประเทศไทยยังไม่เป็นที่ยอมรับจากประเทศนำเข้ายางแท่งที่ควรเมื่อเทียบกับประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซียที่ผลิตยางแท่งมาก่อนประเทศไทยเสียเปรียบทางด้านต้นทุนกับประเทศอินโดนีเซีย เพราะประเทศไทยมีต้นทุนทางด้านแรงงานสูงกว่าประเทศอินโดนีเซียมาก ส่วนประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่ไม่เป็นคู่แข่งที่สำคัญในการส่งออกยางแท่งของประเทศไทยเพราะประเทศมาเลเซียมีต้นทุนค่าจ้างแรงงานในการผลิตสูงกว่าประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้ลดบทบาทในการผลิตยางธรรมชาติแปรรูปลง เนื่องจากมีการเพาะปลูกปาล์มแทน และประเทศมาเลเซียยังเป็นประเทศที่นำเข้ายางแท่งจากประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 5 การที่จะพัฒนายางแท่งของประเทศไทยเพื่อการส่งออกนั้น ต้องดูแลตั้งแต่คุณภาพของผลิตภัณฑ์ยางแท่ง ประเทศไทยควรมีการพัฒนาตั้งแต่คุณภาพของยางแท่งควบคุมให้อยู่ในคุณภาพที่ทางสถาบันวิจัยยางได้กำหนดไว้ เพราะในปัจจุบันนี้คุณภาพยางแท่งของประเทศไทยยังไม่ได้คุณภาพตรงความต้องการของตลาดเท่าที่ควรถึงแม้ว่าการส่งออกยางแท่งจะมีแนวโน้มที่ดี คือมีการส่งออกยางแท่งได้เพิ่มขึ้นทุกปีก็ตาม ควรมีหน่วยงานดูแลให้ข้อมูลแก่ผู้ประกอบการผลิตยางแท่ง ให้ความช่วยเหลือในด้านการผลิตยางแท่ง ให้ความรู้และแนะนำเทคโนโลยีใหม่ที่เหมาะสมกับการผลิตยางแท่งของประเทศไทย หาดตลาดส่งออกยางแท่งให้ผู้ผลิตยางแท่ง ควรมีการจัดหาล้างสินค้าที่เหมาะสมสำหรับเก็บรักษายางแท่งด้วยเมื่อมีผลผลิตยางแท่งมาก ควรมีการประกันราคายางแท่งเช่นเดียวกับยางแผ่นเพราะผู้ผลิตยางแท่งจะได้มีความมั่นใจในการลงทุนเพราะว่าการลงทุนผลิตยางแท่งนั้นจะต้องใช้เงินในการลงทุนสูงมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการผลิต

1.1 เนื่องจากในประเทศไทยยังขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะ โดยเฉพาะช่างเทคนิค เนื่องจากโรงงานเปิดใหม่เพิ่มขึ้นมาก ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการผลิตต่ำลง เมื่อผู้ที่มาควบคุมการผลิตไม่มีความรู้ และความสามารถด้านการตรวจสอบคุณภาพยางแท่ง การควบคุมการผลิต จะทำให้ผลผลิตเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของช่างแท่งนั้นต่ำ โรงงานจึงควรจะรับผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านเทคโนโลยีการผลิตยาง มีประสบการณ์ในการผลิตยางแท่งเข้ามาควบคุมงานด้านการผลิตภายในโรงงาน ส่งเสริมให้ความรู้เกี่ยวกับการผลิตยางแท่งให้กว้างขวางมากขึ้น มีการอบรมให้ความรู้ กรรมวิธีต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความรู้ทางด้าน การผลิตยางแท่งให้แก่ผู้ผลิตและผู้ควบคุมการผลิตในโรงงาน

1.2 ต้องให้ความรู้ทางด้าน การผลิตยางแท่งแก่เกษตรกรและพ่อค้าเพื่อให้ได้วัตถุดิบที่มีคุณภาพ ให้มีความรู้เกี่ยวกับยางแท่งชนิดต่าง ๆ วัตถุดิบต้องเหมาะสมในการผลิตยางแท่งว่าผลิตมาจากวัตถุดิบชนิดใด เมื่อขาดแคลนวัตถุดิบอาจเปลี่ยนวัตถุดิบที่นำมาผลิต เช่น น้ำยางสด ยางแผ่นคุณภาพต่ำ มาใช้ผลิตแทนวัตถุดิบที่ขาดในขณะนั้น

1.3 ปริมาณการผลิตยางแท่งจะไม่ค่อยสม่ำเสมอ เพราะในช่วงที่ต้นยางพาราผลัดใบระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเมษายน ซึ่งต้นยางจะไม่สามารถกรีดน้ำยางได้เพราะถ้ามีการเปิดกรีดจะทำให้ต้นยางพาราตายได้ ควรมีการกักตุนวัตถุดิบที่สามารถเก็บไว้ได้นาน ๆ แล้วนำวัตถุดิบที่เก็บไว้นั้นนำมาผลิตยางแท่งเมื่อขาดแคลนวัตถุดิบ หรืออาจทำการผลิตยางแท่งในขณะที่มีวัตถุดิบจากต้นยางพาราให้มีจำนวนมากและเก็บยางแท่งไว้ในคลังสินค้าสามารถนำมาจำหน่ายได้ทั้งปี

1.4 ในประเทศไทยระบบสาธารณูปโภคยังไม่ดีพอ โดยเฉพาะไฟฟ้ามักมีปัญหาไฟฟ้าตกอยู่เสมอ ส่วนน้ำที่จะนำมาใช้ผลิตยางแท่งนั้นมิใช่เพียงพอและไม่เหมาะสมก็มีความสะอาดไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการผลิตทำให้การผลิตหยุดชะงักและให้ต้นทุนในการผลิตสูงขึ้น จึงควรมีการจัดการระบบโรงงานให้มีมาตรฐานที่ดีเพื่อตัดปัญหาต่าง ๆ โดยการจัดระบบไฟฟ้าให้ดีขึ้น โดยต้องคำนึงถึงความปลอดภัยภายในโรงงานด้วย มีการจัดตั้งเครื่องปั่นไฟฟ้าสำหรับเวลาที่ไฟฟ้าตก ซึ่งการจัดตั้งเครื่องปั่นไฟฟ้าจะเป็นการลดปัญหาการผลิตหยุดชะงักได้ ส่วนน้ำที่ใช้ในการผลิตยางแท่งจะต้องเป็นน้ำที่สะอาดจึงควรจัดหาแหล่งน้ำที่เหมาะสมมีความสะอาด อยู่ใกล้โรงงานผลิตยางแท่ง ถ้าแหล่งน้ำไม่มีความสะอาดพอในการผลิตควรมีการติดตั้งเครื่องกรองน้ำเพื่อให้น้ำสะอาดพอที่จะผลิตยางแท่งและควรจัดภาชนะกักเก็บน้ำไว้สำหรับในหน้าแล้งและเวลาที่ไม่มีน้ำเพียงพอสำหรับการผลิตยางแท่ง โดยต้องมีการกักเก็บน้ำไว้ให้เพียงพอในการผลิตยางแท่งอยู่เสมอเพราะน้ำเป็นปัจจัยในการผลิตยางแท่ง

2. ด้านการตลาด

2.1 การแข่งขันในการซื้อวัตถุดิบในการผลิตสูงมาก โดยเฉพาะกับยางแผ่นรมควันซึ่งมีโรงงานจำนวนมากกว่าโรงงานผลิตยางแท่ง ขณะที่ผู้ซื้อ มีน้อยราย ทำให้ขาดอำนาจในการต่อรองทางการตลาด โดยเฉพาะในช่วงครึ่งปีหลังที่ผลผลิตมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากวัตถุดิบในบางฤดูกาลของยางพาราจะมีออกมาน้อยไม่เพียงพอต่อการแปรรูปเป็นยางในรูปแบบต่าง ๆ ประกอบกับเกษตรกรชาวสวนยางมักจะนิยมที่จะแปรรูปยางที่ได้มาเป็นยางแผ่นดิบ ซึ่งเป็นโอกาสให้โรงงานเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยางแผ่นรมควันสามารถรับซื้อยางแผ่นดิบไปรมควัน ทำให้โรงงานยางแท่งไม่มีวัตถุดิบในการผลิตเพียงพอในการผลิตยางแท่ง จึงควรมีการไปรับซื้อน้ำยางมาจากเจ้าของสวนเองหรือรับซื้อยางที่มีคุณภาพต่ำ ยางแผ่นดิบคุณภาพต่ำ เศษยางนำมาผลิตยางแท่งแทนวัตถุดิบชนิดอื่น

2.2 คุณภาพและมาตรฐานของยางแท่งยังไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ใช้มากนัก เพราะประเทศไทยยังจัดว่าเป็นผู้ผลิตรายย่อยเมื่อเทียบกับประเทศอินโดนีเซียและประเทศมาเลเซียซึ่งผลิตมานานกว่าประเทศไทยและมีเทคโนโลยีในการผลิตและการตลาดที่ก้าวหน้ากว่า จึงควรส่งเสริมให้มีการผลิตยางแท่งเพิ่มขึ้นและพยายามลดต้นทุนการผลิตยางแท่งลง เพราะคู่แข่งทางการผลิตยางแท่งของประเทศไทย คือประเทศอินโดนีเซีย มีต้นทุนในการผลิตต่ำมาก การลดต้นทุนนั้นก็ต้องคำนึงคุณภาพของยางแท่งด้วย ถึงจะลดต้นทุนแต่ไม่ควรที่จะลดคุณภาพของยางแท่ง มีการจัดหาคลังสินค้าที่เหมาะสมสามารถเก็บรักษาคุณภาพยางแท่งได้เมื่อมีผลผลิตยางแท่งออกมาเกินความต้องการของตลาด และรัฐบาลควรสนับสนุนการส่งออกยางแท่งเพิ่มมากขึ้นหาตลาดส่งออกยางแท่งให้แก่โรงงานผลิตยางแท่งและผู้ส่งออกยางแท่งด้วย

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. 2538. คู่มือมาตรฐานการยางแท่งเอสทีอาร์. สถาบันวิจัยยาง
กรมวิชาการเกษตร.

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. 2541 ก. รายชื่อโรงงานผลิตยางแท่งเอสทีอาร์ปี พ.ศ. 2541.
กรุงเทพมหานคร. (อัดสำเนา)

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. 2541 ข. สถิติยางประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร.
(ไม่ระบุสำนักพิมพ์)

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. 2541 ค. “สถิติยางประเทศไทย”. www.rrit.doa.go.th.

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. 2541 ง. เอกสารยางพารา: ผลพยากรณ์เนื้อที่ปลูก เนื้อที่กรีตได้ ผล
ผลิตต่อไร่ ปี พ.ศ. 2539-2540. (อัดสำเนา)

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. 2542 ก. ปริมาณยางแท่งไทยส่งออกไปยังประเทศต่าง ๆ ปี พ.ศ.
2535-2541. กรุงเทพมหานคร. (อัดสำเนา)

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. 2542 ข. ราคายางส่งออกเอฟโอบี. สงขลา. (อัดสำเนา)

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. 2542 ค. รายงานประจำปี พ. ศ. 2540. กรุงเทพมหานคร.
(ไม่ระบุสำนักพิมพ์)

กระทรวงพาณิชย์. 2541. สินค้าส่งออกสำคัญ 10 อันดับแรกของประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร.
(อัดสำเนา)

กิติวุฒิ พิมพาหุ. 2540. การวิเคราะห์การผลิตและการส่งออกยางพาราของ ไทย. กรุงเทพมหานคร:
ปัญหาพิเศษ, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จิรกรณ์ สวัสดิ์ศรีรักษ์. 2531. การวิเคราะห์โครงการรักษาเสถียรภาพราคาส่งออกยางพาราของภูมิภาคอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชัยวัฒน์ ประสมสุข. 2539. ยางแท่ง. ธนาकारกรุงไทย. (อัดสำเนา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ณรงค์ เขียดเดช. 2529. ผลกระทบของนโยบายการคลังต่อประสิทธิภาพในการผลิตยาธรรมชาติ
ของไทย. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นันทวรรณ ช่างคิด. 2533. การศึกษาเพื่อวางแผนพัฒนาทางธรรมชาติในประเทศไทย.
กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปรีชา เพชรมาลา. 2542. ผู้อำนวยการฝ่ายฝึกอบรม สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง.
สัมภาษณ์, 11 มกราคม 2542.

วารภรณ์ ขจรไชยกุล. 2541. “ตัวอย่างการใช้ยางธรรมชาติชนิดต่าง ๆ”. เทคโนโลยียาง. สถาบัน
วิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

วลี พร้อมปัญญา. 2535. การวิเคราะห์เสถียรภาพการส่งออกยางพาราของไทย. กรุงเทพมหานคร:
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. 2541. โครงการศึกษาการพยากรณ์การส่งออกสินค้าสำคัญ
(20 รายการ) ของไทยในตลาดโลก. กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์. (ไม่ระบุสำนักพิมพ์)

สุภาพร บัวแก้ว และคณะ. 2541. รายงานประจำปี 2540. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.
(ไม่ระบุสำนักพิมพ์)

เสาวนีย์ ก่อวุฒิกุลรังษี. 2541. การผลิตยางธรรมชาติ. ภาควิชาเทคโนโลยียางและโพลีเมอร์
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (ไม่ระบุสำนักพิมพ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายชื่อโรงงานผลิตยางแท่งเอสทีอาร์ ปี พ.ศ. 2541

1. บริษัท อีสเทิร์นรับเบอร์ จำกัด
นายสมชาย โภกนุทาภรณ์
135 หมู่ 2 ต.เขาสก อ.หนองใหญ่ จ.ชลบุรี
โทร. (038) 219425-7 โทรสาร. (038) 219428
2. บริษัท สว่างลาเท็กซ์แอนด์รูบี้ไมนิ่ง จำกัด
นายสว่าง ชื่นอารมณ
16/16 หมู่ 9 ต.ประณีต อ.เขาสมิง จ.ตราด
โทร. (039) 219002
3. บริษัท ยูเนียนรับเบอร์โปรดักซ์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด
นายสุวิทย์ รอบคอบ
70/1 หมู่ 1 ถ.สุขุมวิท ต.แสนตุง อ.เขาสมิง จ.ตราด
โทร. (039) 599044 โทรสาร.(039) 537204
4. บริษัท ไทยลาเท็กซ์แอนด์โปรดักซ์ จำกัด
นายสุขชัย ลีไพโรจน์สกุล
177/6 ถ.สุขุมวิท ต.ชานาบก อ.บ้านค่าย จ.ระยอง
โทร. (038) 960192 โทรสาร. (038) 960193
5. บริษัท อีสพารา จำกัด
นายสุเทพ ชัยเสวตกานนท์
197/4 หมู่ 5 ต.เชิงเนิน อ.เมือง จ.ระยอง
โทร. (038) 682136
6. บริษัท ยางไทยปักษ์ จำกัด
นายพยงค์ สิ้นเจริญกุล
178/1 หมู่ 2 ถ. สุขุมวิท ต.แกลง อ.เมือง จ.ระยอง
โทร. (038) 648094 (038) 648421 โทรสาร. (038) 648422
7. บริษัท ระยองบางกอกรับเบอร์ จำกัด
นายเกษม พรหมสุวรรณศิริ
91 หมู่ 1 บ้านปากแพรก ต.ละหาร อ.ปลวกแดง จ.ระยอง
โทร. (02) 291-4910 (02) 291-2103

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. บริษัท ยางไทยปิแก๊สได้ จำกัด สาขาทุ่งสง
 นายปิยวัฒน์ นภาร
 64 ถ.ทุ่งสง-ห้วยยอด ต.ชะมาย อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช
 โทร. (075) 332117 (075) 412039 โทรสาร. (075) 412059
9. บริษัท ศรีเจริญรับเบอร์ จำกัด
 นายอภิชาติ สีนรนนท์
 229 หมู่ 2 ต.นาบอน อ.นาบอน จ.นครศรีธรรมราช
 โทร. (075) 491378-9 (075) 411237
10. บริษัท ศรีตรังแอโกรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน)
 นายไชยยศ สีนเจริญ
 หมู่ 4 ถ.สายเอเชียทุ่งสง-นครศรีธรรมราช ต.ถ้ำใหญ่ อ.ทุ่งสง จ.นครศรีธรรมราช
11. บริษัท ซี.บี. รับเบอร์ จำกัด
 นายเจริญ นวประดิษฐกุล
 90 นิบบารู ต.สะเตงนอก อ.เมือง จ.ยะลา
 โทร. (073) 212837 โทรสาร. (073) 212837
12. บริษัท ยางไทยปิแก๊สได้ จำกัด สาขายะลา
 นายสายันต์ พลาณกุลวงศ์
 43 หมู่ 6 ถ.สาธารณะประโยชน์ ต.ท่าสาป อ.เมือง จ.ยะลา
 โทร. (073) 212391 โทรสาร. (073) 231766
13. บริษัท ธารารับเบอร์ จำกัด
 นายกิติชัย กิรีธรรากุล
 1 หมู่ 3 ถ.สุขยางค์ ต.ตาเนาะเมระ อ.เบตง จ.ยะลา
 โทร. (073) 231109 โทรสาร. (073) 231766
14. บริษัท โรงงานน้ำยางเบตง จำกัด
 นายเฉลิมพล จุฑะมงคล
 47/6 ถ.คองคา อ.เบตง จ.ยะลา
 โทร. (073) 230781 โทรสาร. (073) 230846
15. บริษัท อี ฮับ สวด จำกัด
 นายสมภพ อังคสุวรรณ
 152 หมู่ 3 ถ.คลองแวง-นาทวี ต.เขามี่เกยรติ อ.สะเตา จ.สงขลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทร. (01) 230-8090 โทรสาร. (01) 237-8090

16. บริษัท เต็กเล่ย์ทีทีอาร์ จำกัด

นายกนก พิชิตธนเศรษฐ์

91/1 ถ.กาญจนวนิช ต.คอหงส์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

โทร. (074) 210597-9 โทรสาร. (074) 210595-6

17. บริษัท จะนะน้ำยาง จำกัด

นายอนันต์ ธรรมชาติ

8/3 หมู่ 5 ถ.สงขลา-ปัตตานี ต.บ้านนา อ.จะนะ จ.สงขลา

โทร. (074) 379027 โทรสาร. (074) 379029

18. บริษัท หวาไ้รับเบอร์ จำกัด

นายถฤตยา กิตติพล

26/9 ถ.กาญจนวนิช ต.พังลา อ.สะเดา จ.สงขลา

โทร. (074) 541234 โทรสาร. (074) 541345

19. บริษัท ถาวรอุตสาหกรรม จำกัด

นายถาวร เรืองวรุณวัฒนา

33 ถ.กาญจนวนิช อ.สะเดา จ.สงขลา

โทร. (074) 411353-4 โทรสาร. (074) 411352

20. บริษัท ไทยเทครับเบอร์คอร์ปอเรชั่น จำกัด

นายทวี เอื้อสุจริตวงศ์

150 หมู่ 7 ถ.หาดใหญ่-คูหา ต.กำแพงเพชร อ.รัตภูมิ จ.สงขลา

โทร. (074) 230768 (01)712-0279 โทรสาร. (074) 238650

21. บริษัท เอ็กซ์เวลล์รับเบอร์ จำกัด

นางสุพร ศิริพูนทรัพย์

124 หมู่ 11 ถ.กาญจนวนิช ต.บ้านพรุ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

โทร. (074) 291171-5

22. บริษัท ยางไทยปักษ์ จำกัด สาขาบางกล้า

นายศรีวัฒน์ ไชยภานุรักษ์

130 หมู่ 4 ต.หาดใหญ่-แยกคูหา ต.ท่าช้าง อ.บางกล้า จ.สงขลา

โทร. (074) 239845 (074) 239849 (074) 235200-6

23. บริษัท ไทยฮั่วยางพารา จำกัด มหาชน (บางกล้า)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นายดิเรก ปัญญาดวงเลิศ

5 หมู่ 10 ถ.หาดใหญ่-สามแยกคูหา ต.ท่าช้าง อ.บางกล่ำ จ.สงขลา

โทร. (074) 234182

24. บริษัท ฉลองอุตสาหกรรมน้ำยางชั้น จำกัด

นายฉลอง เตชะภัทรกุล

75/1 หมู่ 5 ถ.สงขลาปัตตานี ต.บ้านนา อ.จะนะ จ.สงขลา

โทร. (074) 379031 โทรสาร. (074) 379030

25. บริษัท ร่มโพธิ์หยก จำกัด

นายสุรชาติ ร่มโพธิ์หยก

หมู่ 3 ถ.เพชรเกษม ต.คอนยาง อ.ประทิว จ.ชุมพร

โทร. (01) 353-2077

26. บริษัท ยางไทยปักษ์ จำกัด

นายณรงค์ เรืองวิริยะ

14/4 ถ.สุราษฎร์-พุนพิน ต.วัดประดู่ อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี

โทร. (077)285321-3 โทรสาร. (077)286935

27. บริษัท วงศ์บัณฑิต จำกัด สาขา อ.เมืองสุราษฎร์ธานี

นายพยุ่งศักดิ์ เกิดวงศ์บัณฑิต

65 หมู่ 1 ถ.สุราษฎร์-นาสาร ต.ขุนทะเล อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี

โทร. (077) 285321-3 โทรสาร. (077) 286935

28. บริษัท ยางไทยทวี จำกัด

นายเจษฎา วิริยานันท์

261/1 หมู่ 4 ถ.นาสาร-สุราษฎร์ ต.ควนสุบรรณ อ.นาสาร จ.สุราษฎร์ธานี

29. บริษัท วงศ์บัณฑิต จำกัด สาขา อ.พุนพิน

นายพยุ่งศักดิ์ เกิดวงศ์บัณฑิต

99/2 หมู่ 3 ถ.สายเอเชีย ต.ท่าโรงช้าง อ.พุนพิน จ.สุราษฎร์ธานี

โทร. (077) 281961-4 (01) 476-9051

30. บริษัท นำรับเบอร์แอนลาเท็กซ์ จำกัด

นายสุวิทย์ เตชานุรักษ์

173/4 ถ.ตรัง-ปะเหลียน หมู่ 3 ต.ท่าพญา อ.ปะเหลียน จ.ตรัง

โทร. (075) 281186

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

31. บริษัท ไทยเทครับเบอร์คอร์ปอเรชั่น จำกัด

นายสุภเดช อ่องสกุล

198 หมู่ 4 ถ.ตรัง-สิเกา จ.ตรัง

โทร. (075) 271420 โทรสาร. (075) 271369

32. บริษัท ตรังลาเท็กซ์ จำกัด

นายสุธีร์ อรุโณประโยชน์

277 หมู่ 1 ถ.เพชรเกษม ต.เขาขาว อ.ห้วยยอด จ.ตรัง

โทร. (075) 271420 โทรสาร. (075) 271369

33. บริษัท ยางไทยปิคนิคได้ จำกัด สาขาตรัง

นายสุเมธ ตันวิวัฒน์

245 ถ.ห้วยยอด อ.เมือง จ.ตรัง

โทร. (075) 271420 โทรสาร. (075) 271369

34. บริษัท ยางไทยปิคนิคได้ จำกัด สาขาสิเกา

นายสุเมธ ตันวิวัฒน์

กิโลเมตรที่ 18 ถ.ตรัง-สิเกา ต.นาเมืองเพชร อ.สิเกา จ.ตรัง

35. บริษัท ยางไทยปิคนิคได้ จำกัด สาขากระบี่

นายสรรค สันเจริญกุล

หมู่ 5 ถ.ทางหลวง415 ต.นาเหนือ อ.อ่าวลึก จ.กระบี่

36. บริษัท ช่วยชวน จำกัด

นายเซ่งไฮ้ แซ่ตัน

136/1 หมู่ 1 ต.เขาตม อ.ยะรัง จ.ปัตตานี

โทร. (073) 212537 (073) 213777 โทรสาร. (073) 212536

37. บริษัท ยางไทยปิคนิคได้ จำกัด

นายบุญศักดิ์ เหล่าบัณฑิต

299 หมู่ 4 ต.ตุงยง อ.หนองจิก จ.ปัตตานี

โทร. (073) 437088 โทรสาร. (073) 437173

38. บริษัท ทุ่งตำเสารับเบอร์ จำกัด

นายณัฐ พงษ์ประยูร

310 หมู่ 1 ถ.ทุ่งนุ้ย-ละงู อ.ควนกาหลง จ.สตูล

โทร. (074) 791152-3 โทรสาร. (074) 791154

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

39. บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด สาขาภูเก็ต
 นายกัมพล สุริยะไพบูลย์วัฒนา
 44 หมู่ 5 ถ.เทพกษัตรี ต.ศรีสุนทร อ.ถลาง จ.ภูเก็ต
 โทร. (076) 311143 (076) 311103
40. บริษัท ยางไทยทวี จำกัด
 นายสุรินทร์ แดงอุทัย
 35 หมู่ 3 ถ.เทพกษัตรี ต.เทพกษัตรี อ.ถลาง จ.ภูเก็ต
 โทร. (076) 311076 (076) 211062 โทรสาร. (076) 311309
41. บริษัท เมืองใหม่กัตตริ จำกัด
 นายมานิตย์ สายทอง
 27 หมู่ 1 ถ.เทพกษัตรี ต.ไม้ขาว อ.ถลาง จ.ภูเก็ต
 โทร. (076) 327360 (076) 327222
42. บริษัท ยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด สาขานราธิวาส
 นายสมพงษ์ เจริญสินสุนทร
 101/2 หมู่ 8 ถ.สาธารณะประโยชน์ ต.ลำภู อ.เมือง จ.นราธิวาส
 โทร. (073) 511170 โทรสาร. (073) 511119
43. บริษัท สุพารา จำกัด
 นายมาโนกรัม เอแอลมารูมาทุ
 77/1 หมู่ 4 ต.บางม่วง อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา
 โทร. (076) 422310 โทรสาร. (076) 422311
44. บริษัท พัทลุงพาราเท็กซ์ จำกัด
 นายวรนต์ ทันตานนท์
 188 หมู่ 8 ถ.เพชรเกษม ต.ป่าบอน อ.ป่าบอน จ.พัทลุง
 โทร. (074) 695508-9 (074) 245195 โทรสาร. (074) 220707

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้